

ÎNVĂȚĂMÎNTUL ONLINE
articole, resurse, materiale online

NR. 8 / 2023

București
2023

Redactor: Ilescu Aurelia

Coperta: Ilescu Aurelia

DTP: Ilescu Aurelia

Coordonator: Dobrica Mihaela

Editura: Smart Edu Publishing

Adresa: Hrisovului 2-4,

Bucuresti, 013162

Email: office@academiajunior.eu

Adresa online: http://academiajunior.eu/wps/?page_id=838

Bucuresti, 2023

ISSN 2784 – 1952

ISSN – L 2784 – 1952

VALORIZAREA JOCULUI ÎN CICLUL PRIMAR

Porojan Constantin

Așa cum arăta Jean Chateau „Munca școlară trebuie să fie mai mult decât joc și mai puțin decât muncă. Să nu încercăm să o identificăm total cu jocul sau cu munca. Școlarul trebuie să fie mai mult decât un copil și mai puțin decât un adult. Munca școlară trebuie să fie o punte între joc și muncă.”

Jocul didactic se referă la utilizarea jocurilor în scop educational, cu rolul de a facilita elevilor însușirea de noi cunoștințe, formarea de priceperi și deprinderi, precum și aprofundarea celor anterioare, într-un mod interactiv și distractiv. Astfel, jocurile didactice sunt concepute pentru a fi mai atractive pentru elevi, prin implicarea acestora în activități practice și prin utilizarea unor metode de a predă mai creative.

Acesta conține sarcini didactice care contribuie la punerea în valoare a deprinderilor și cunoștințelor achiziționate, la dobândirea prin forțe proprii, a unor competențe, îi dezvoltă capacitatea de reacție, de fair-play, spiritul de colaborare, atenția etc. În acest fel, aduce multiple avantaje copiilor, dacă este folosit adecvat, în momentele potrivite ale lecției și dozat corespunzător ca timp. În activitățile didactice în care sunt introduse jocuri, elevii participă cu plăcere, sunt veseli, oboseala se instalează mult mai greu, sunt activi, dinamici, creativi, spontani, li se cultivă răbdarea, respectul față de regulile jocului și față de adversari, învață să negocieze, asimilează cunoștințe și își formează deprinderi și competențe mult mai ușor și într-un mod plăcut. Prin jocul didactic profesorul consolidează sau verifică cunoștințe, deprinderi, priceperi și competențele formate, le pune în valoare capacitățile creatoare, le face activitatea la care participă mai interesantă, mai atractivă, deci suscită interesul copiilor. De asemenea, se pot educa emoțiile, sentimentele morale și trăsăturile pozitive și de caracter; stimulează corectitudinea, spiritual critic și autocritic, stăpânirea de sine, leagă prietenii, formează disciplina conștientă și dezvoltă gustul pentru frumos.

Jocurile didactice sunt o modalitate eficientă și distractivă de a ajuta elevii să înțeleagă și să învețe conținuturile programei școlare, prin utilizarea metodelor de predare inovatoare și atractive.

Bibliografie:

I. Cerghit, IT Radu, E. Popescu, L. Vlăsceanu, Didactica, manual pentru clasa a X-a - școli normale, Ed. Didactică și pedagogic, București, 1998

FISĂ DE EVALUARE SUMATIVĂ DS - GRUPA MARE

Marin Carmen

1. Pe linia de mai jos completează crescător numerele care lipsesc.

___1___ ___ ___3___ ___4___ ___ ___6___ ___ ___9___ ___10___

2. Pe linia trasată în dreptul cifrei desenează tot atâtea cerculețe cât îți arată cifra.

5 _____

7 _____

9 _____

3. Completează vecinii cifrelor.

___ 3 ___ ___ 6 ___ ___ 8 ___

___ 5 ___ ___ 7 ___ ___ 9 ___

4. Pe spațiul liber de mai jos desenează un cerc albastru, un pătrat verde, un triunghi roșu și un dreptunghi verde.

Gândirea concret-operatorie a școlarului mic

Nicula Gabriela-Margareta

Intrarea copilului în școala, contactul cu specificul activității școlare creează condiții noi favorizante pentru dezvoltarea gândirii copilului determinând un proces important în cunoașterea lumii înconjurătoare.

Copilul își însușește pe parcursul acestei perioade un mare volum de cunoștințe, dezvoltându-și concomitent modalități noi de înțelegere. Astfel se dezvoltă o serie de calități ale cunoașterii cum ar fi: observarea atentă, atenția, exprimarea în mod desfășurat a ideilor, imaginația.

Dezvoltarea gândirii este condiționată și strâns legată de dezvoltarea limbajului, dar și de dezvoltarea experienței cognitive directe - senzații, percepții, reprezentări.

Învățarea scris-cititului este considerată deschizătoarea tuturor drumurilor elevului către informație și cunoaștere.

Toate aceste achiziții fac să deosebească semnificativ elevul de 10-11 ani față de cel de 6-7 ani prin modul de gândire, exprimare, învățare, limbaj, rezolvare de probleme.

J. Piaget susține că între 7-11 ani copilul se află în perioada operațiilor concrete. Aceasta înseamnă că el începe să înțeleagă principiile logicii atâta timp cât ele se referă la concretul obiectelor și fenomenelor.

La această vârstă copilul, aplicând regulile acestui tip de gândire, poate să desprindă trăsăturile caracteristice, definiții ale obiectelor, fenomenelor, persoanelor sau situațiilor. Legat de această caracteristică gândirea copilului școlar capătă o calitate nouă, reciprocitatea.

În această perioadă copiii încep să clasifice, să includă obiectele după anumite însușiri esențiale în categorii și clase (baza formării noțiunilor). Includerea în clase mai relevă și ideea că un anumit obiect sau persoană pot aparține cel mult unei clase.

Altă caracteristică a cogniției școlarului mic o constituie posibilitatea creării de serii - aranjarea în serie a obiectelor în funcție de mărime, grosime, culoare etc.

Gândirea prezintă în acest stadiu o schimbare fundamentală și anume: se trece de la gândirea preoperatorie a preșcolarului la gândirea operatorie. Adică acțiunile mentale se desprind de conținuturile informaționale particulare, se generalizează, se transferă cu ușurință la noi conținuturi și se automatizează

transformându-se în operații. Astfel, școlarul mic, își formează și utilizează cu succes operații generale ale gândirii (analiză, comparație, clasificare, etc.) dar și cele speciale implicate în însușirea cunoștințelor școlare, așa cum sunt operațiile aritmetice.

A doua caracteristică a gândirii școlarului mic este faptul că ea rămâne legată încă de concret și vorbim astfel de o gândire a operațiilor concrete. Accesul la o operație nouă sau noțiune nouă este condiționat de percepții și reprezentări care oferă informația directă despre obiectele reale și apoi aceasta va fi transformată și prelucrată complex prin operații deja dobândite.

Această gândire care devine operatorie dobândește și reversibilitate, dar este vorba de o formă simplă a acesteia, adică elevii pot aplica de exemplu, o operație de adunare și apoi să facă una de scădere, consolidându-le și verificându-le reciproc. Totodată gândirea școlarului mic își subordonează percepția, nu mai este condusă de aceasta și dobândește caracter rațional: copilul nu se mai mulțumește să facă doar afirmații ci caută argumente pentru a le susține, este sensibil la erori și contradicții, vrea să controleze felul în care a rezolvat problemele, etc. Unitățile cognitive cu care lucrează gândirea școlarului mic sunt la început noțiunile empirice dar apoi în școală se însușesc cele științifice elementare.

Raționamentul care domina în gândirea școlarului este cel inductiv dar care dobândește rigoare. Gândirea școlarului mic devine cauzală adică este aptă să surprindă și să înțeleagă numeroase relații cauzale relativ simple.

Preșcolarul alături de problemele mediului !

MĂDĂLINA GRIGORE

Mediul înconjurător ne asigură condițiile necesare vieții, însă depinde de noi dacă dorim să folosim aceste elemente esențiale în mod util sau dacă vrem să ocolim acest aspect al vieții noastre. Acesta este primul mesaj pe care trebuie să-l perceapă copilul încă din perioada grădiniței..

Urmărind formarea deprinderilor de protejare a mediului înconjurător, cu ocazia Zilei Pământului , am desfășurat cu copiii o activitate practică în parteneriat cu părinții și comunitatea locală, în care preșcolarii, ajutați de noi cadrele didactice implicate, au discutat despre importanța păstrării sănătoase a Planetei Albastre și au participat la un experiment privind efectul unor substanțe dăunătoare pentru sol. În ziua următoare am organizat marșul ecologic „S. O. S. Pământul!” prin împrejurimile cartierului.

Pentru a constata efectul poluării asupra mediului am desfășurat cu preșcolarii, activitatea: „Despre deșeurile biodegradabile”. Cu această ocazie s-au făcut observații directe, de scurtă și de lungă durată în mijlocul naturii, ce au urmărit conștientizarea pericolului la care putem expune mediul înconjurător, deci îmbolnăvirea omului și a naturii.

Timp de 10 zile , la o adâncime de 20 cm, am îngropat în pământ următoarele tipuri de deșeuri : resturi alimentare, șervețele din hârtie și sticle din plastic .

Reflecțiile copiilor asupra experimentului desfășurat au dovedit faptul că ei și-au însușit unele deprinderi elementare de îngrijire și protejare a mediului , lucru dovedit de răspunsurile date :

„ Acum am înțeles de ce nu crește iarba în pădure , acolo unde sunt aruncate sticle la întâmplare, de oamenii care nu iubesc natura”(Mihaela)

„ Eu duc deșeurile la coșul de gunoi ca să nu plângă pământul, că îl doare și pe el”(Dan)

„ Când am fost la plajă cu părinții am simțit un miros urât în jur, cred că sigur era mirosul urât de la deșeuri”(Pavel)

„ Ca și oamenii, pământul devine trist când e bolnav”(Sonia)

„ Eu vreau să facem mâine niște mesaje pentru cei răi ,ca să le fie rușine să mai distrugă pământul „(Teo)

„ Pământul e ca o casă mare și trebuie să o îngrijim fiecare”(Sofia)

De asemeni, Ziua Mondiala a Mediului am considerat-o o zi de sărbătoare în lupta pentru sănătatea Pământului, pe care am sărbătorit-o în mod special:

- Curățenie în sala de grupă și în spațiul verde din jurul grădiniței
- Confectionarea de costumații din materiale refolosibile cu care am participat la o paradă a costumelor ciudate ;
- Dans tematic;”Baletul Florilor”
- Miting în cartierul grădiniței pentru sensibilizarea populației pentru un mediu mai curat, mai sănătos., purtand mesaje ecologice și costumatii verzi.

Realizarea unor astfel de aplicații la diverse nivele de înțelegere poate crea un comportament civilizatat și responsabil. Aprofundarea unui astfel de program va pregăti copilul de astăzi, de la cea mai fragedă vârstă, pentru momentul în care va fi cetățean al unei Europe fără granițe, dar cu reglementări stricte în domeniul protecției mediului.

Să trăiești în natura cu tot corpul , cu toate simturile , cu toată curiozitatea , cu toată înțelegerea și pasiunea , constituie cheia reală a ocrotirii mediului înconjurător.

CIREȘEL ȘI CĂPȘUNICA

Tofan Maria

Ieri, în curtea grădiniței
Am sădit un cireșel,
Astăzi, este mândru tare
Că are cireșe în el
Cireșel, cireșel,
Am să te îngrijesc,
Cireșel, cireșel,
Dar și prețuiesc.
Grădinița are în față
Un covor cu căpșunici,
Toate-s roșii și gustoase
Pentru voi mucuți pitici,
Căpșunici, căpșunici
Am să vă îngrijesc
Căpșunici, căpșunici,
Dar și prețuiesc.

Criza educațională în clasa de elevi

Coman Ileana Mariana

Definirea unei situații de criză impune un apel justificat la elemente ale managementului teoretic. Acesta ar fi definite ca: un eveniment sau un complex de evenimente inopinante, neașteptate, dar și neplanificate generatoare de pericolozitate pentru climatul, sănătatea ori siguranța clasei respective și a membrilor acesteia.

Mecanismele de a prevedea, delimita, defini, controla și a soluționa o situație de criză predispun un efort mare, strategii de intervenție ferme, dar prudente, un consum sporit de energie nervoasă și fizică, cu șanse de a determina consecințe greu de evaluat în planul echilibrului psihic al persoanelor implicate. Traumele pot fi semnificative întrucât „tentaculele„ crizei tind să pună stăpânire și pe elemente conexe, aparent neimplicate în situația generatoare.

Extensia crizei este favorizată și de intervențiile stângace ori chiar de nonintervențiile cadrului didactic nepregătit și neabilitat din punct de vedere managerial pentru o asemenea derulare a evenimentelor. De obicei situația de criză este recunoscută numai în momentele limită, limitând la maximum șansele de soluționare promptă.

Principalele tipuri de crize:

- a. după gradul de dezvoltare în timp: -instantanee (apar brusc, fără putința anticipării și predicții); -intermitente (apar în urma măsurilor de intervenție însă reapar după o anumită perioadă de timp;
- b. după gradul de relevanță:-critice și majore
- c. după numărul subiecților implicați:- crize individuale; crize de grup; crize colective, globale.

Planul de intervenție:

a)Identificarea și cunoașterea situației de criză :

Anul trecut fiind profesor pentru învățământul primar la clasa a II a am fost pusă în situația de a interveni în cazul unui elev care risca să fie trecut la abandon școlar. Primele semne au fost lipsa nemotivat de la școală, elevul acumulând un nr. impresionant de absențe.

b)Etiologia:

Elevul intrase probabil într-un grup de „prieteni” care absentau de la școală datorită petrecerii pe rețelele de socializare până târziu în noapte, dar și datorită părinților dezinteresați de situația școlară.

c)Decizia:

Am luat legătura cu părinții acestui elev căutându-i la domiciliu și am reușit să îi conving să fie mai conștienți și să trimită copilul la școală.

d)Program de interventie:

Având în vedere situația deosebită prin care trece , elevul a fost sprijinit de către cadrele didactice pentru a-și îmbunătăți situația școlară, a reduce numărul de absențe și pentru a promova clasa a II a.

Dificultăți de învățare

Pavel Georgeta

Dificultățile în învățarea școlară reprezintă manifestări ale dereglării procesului de învățare; ele reflectă nu numai perturbarea activității, ci a întregului sistem. Cauzele instalării unei astfel de impas sunt de ordin personal, școlar, familial și social. Caracteristicile elevilor cu dificultăți în învățare : Ceea ce îi deosebește pe toți elevii cu dificultăți de învățare este caracterul unic al deficienței. Dacă este adevărat că acești elevi pot fi grupați după caracteristici comune, bazate pe cerințele educative speciale, este la fel de adevărat că fiecare elev nu se încadrează perfect într-o anumită categorie. De exemplu, elevii care au o deficiență mintală nu au cu toții aceleași aptitudini intelectuale, deficienți i auditiv nu au cu toții aceleași incapacitate, la fel ca și deficienții de vedere, cei handicapații psihic, iar elevii surzi nu au toți aceleași aptitudini și cerințe educative speciale. În afară de asta, diferențele ce se remarcă de obicei la majoritatea elevilor cu C.E.S. sunt atât de mari încât profesorii nu pot stabili criterii ferme pentru fiecare categorie de dificultăți „clasice”. Alte caracteristici ale elevilor cu C.E.S.: - le lipsește deseori maturitatea și au un comportament narcisist și egocentric. Din această cauză, indiferent de vârsta lor, adulții îi tratează ca pe niște copii; - deseori, ei sunt speriați de școală, dar colegii îi pot ajuta să depășească această frică; - este posibil să înțeleagă informațiile, dar sunt incapabili să răspundă la întrebări. Ei au capacitatea de a înțelege, dar le lipsește posibilitatea de a reda cele știute; - uneori sunt copleșiți de sarcinile pe care trebuie să le execute. Ei pot ști să rezolve o problemă, dar nu o pot rezolva practic. Depistarea elevilor cu dificultăți de învățare : Există două orientări principale pentru depistarea dificultăților de învățare. Primul este criteriul excluziunii. Cu ajutorul lui se determină dacă un elev are o anumită dificultate de învățare sau dacă dificultățile sunt asociate altor afecțiuni (de exemplu, deficiență mintală, fizică, vizuală, auditivă sau afectivă, o înțelegere greoaie sau un handicap cultural).

O caracteristică comună a elevilor cu dificultăți de învățare este prăpastia ce există între aptitudini și realizările lor.

Bibliografie:

Colectia personala de reviste „Invatamantul primar”,2000-2004

Urări de Paște

Mihai Cristina

Activitate pentru clasele a III-a

Disciplina: limba engleză

Obiective:

- să cunoască vocabularul specific sărbătorii de Paște;
- să formuleze propoziții corecte folosind vocabularul specific;
- să folosească vocabularul specific într-un mod amuzant;
- să creeze o atmosferă plăcută;

Profesorul prezintă elevilor vocabularul specific sărbătorii de Paște în limba engleză folosind imagini reprezentative și cu ajutorul unei mingi îl exersează.

Apoi elevii ascultă un cântecel de Paște și pe o fișă completează spațiile libere cu cuvintele lipsă, bineînțeles acestea fiind din vocabularul predat.

Elevii grupați în perechi primesc diferite imagini cu simbolurile de Paște: imagine cu iepuraș, ouul de Paște, oul de ciocolată, cozonac, miel, cadouri, etc.

Împreună cu colegii din echipă pe baza imaginilor trebuie să formuleze diferite mesaje, urări de Paște haioase.

Mesajele sunt apoi citite în fața clasei de către liderul echipei.

Elevii votează, iar cel mai haios mesaj câștigă chiar obiectul despre care a făcut mesajul.

Comunicarea cu diferite medii educationale : scoala-familie, scoala-comunitate, comunicarea interinstitutionala

Robu Maria Raluca

Este știut că de multe este mai greu decât s-ar părea să se realizeze și să se mențină în clasă o comunicare cu adevărat eficientă. Pentru aceasta este necesară educarea și sensibilizarea cadrelor didactice cu scopul de a fi capabile de realizarea optimă a acestui proces. Majoritatea elevilor vin cu propria educație din familie, propriile experiențe și așteptări, iar profesorul trebuie să creeze sentimentul de unitate, de grup, și totodată să valorifice pe fiecare elev al său, reușind să-i evidențieze calitățile și potențialul. De aceea, felul activității de comunicare cu elevii face referire tot mai mult la competența didactică a educatorului, axată pe aptitudinea lui pedagogică. Prin urmare, stilul permite folosirea capacităților și calităților persoanei prin compensarea anumitor lipsuri și constă în integrarea optimă a tuturor procedeelelor generale, dar și specifice de acțiune. În stil sunt îmbinate atât caracteristicile de conținut, cât și cele formal, și amândouă influențează comunicarea pedagogică. De asemenea, filtrul capabil de a impune anumite direcții și diferite finalități demersului educativ este personalitatea didactică.

Clasa de elevi nu poate fi considerată doar un grup de indivizi, ci fiecare membru al grupului își păstrează individualitatea, încercând să înțeleagă, în mod personal toate mesajele transmise de profesor. Prin urmare, rolul pe care îl are cadrul didactic nu este doar acela de a informa elevii, ci și de a-i motiva și de a-i încuraja permanent să participe la dialog. Prin adresarea corespunzătoare a întrebărilor ce au menirea de a stimula activitatea intelectuală a elevilor, prin încurajarea continuă a întrebărilor din partea lor, prin spiritul de cooperare se realizează un real sprijin al oricărui dialog. Rolul cadrului didactic, consider eu, cel mai important, este ca acesta să acționeze asupra individului în funcție de cerințele actuale impuse de societate, vizând astfel transformarea individului într-o personalitate autonomă, creativă și capabilă să se integreze oricând în societate. Acest scop fundamental, se poate realiza, în primul rând, stabilind și menținând o comunicare pedagogică eficientă. Orice educator, în modul său personal include atât valorile cât și instrumentele teoretice prin care asigură o anumită asociere funcțională a tuturor variabilelor ce sunt implicate în derularea procesului instructiv-educativ și, în același timp introduce modificările potrivite conform cu cerințele contextului în care se desfășoară procesul.

Conform lui Ausubel, termenul de stil de predare are atât de multe sensuri, încât nu poate fi definit în mod precis. Cu toate acestea, în viziunea sa stilul, s-ar putea împărți în două categorii:

- 1) prin raportarea acelor deosebiri individuale la o anumită dimensiune considerată ca fiind etalon;
- 2) prin realizarea unui inventar al trăsăturilor intercorelate ce individualizează comportamentul profesorului.

Din punctul meu de vedere, stilul educațional evidențiază specificul fiecărui profesor, reprezintă amprenta personală a acestuia în realizarea atribuțiilor conform statutului său și cu toate că stilul mai multor educatori este alcătuit aproximativ din aceleași elemente, modul în care acestea sunt corelate și ponderea lor sunt foarte mult diferite de la unul la altul. De aceea, în cadrul procesului instructiv-educativ, posedarea unei cunoașteri reale cu privire la limitele și resursele, atât a celor individuale, cât și a celor ce vizează instituția școlară, este esențială, întrucât personalizarea rolurilor și socializarea personalității se găsesc într-o relație continuă de interdependență. Ca atare, aceste tipologii desemnează cadre de referință pentru formarea unei opinii și pentru stabilirea eficienței activității desfășurate de educator. Aderarea dascălului la una sau la alta dintre aceste tipologii este influențată de personalitatea, concepția și experiența educatorului, dar și de particularitățile psihice ale elevilor săi, cât și de contextul social în care activitatea se va desfășura. În comunicarea didactică intervin factori multipli ce o pot determina sau doar influența într-o anumită măsură, factori ce pot fi repartizați în mai multe categorii, după cum urmează: trăsăturile definiției ale profesorului, trăsăturile definiției ale elevului sau ale clasei, trăsăturile definiției ale canalului prin care se transmite informația și cele ale contextului în care se desfășoară procesul de comunicare. Este evident că întâlnim mai multe tipologii de educatori, care prin stilul unic și personalitatea lor individuală intervin, în mod diferit în comunicarea educațională.

Se pot fi deosebi trei tipologii de educatori, conform lui Marchand, astfel:

1. educatorul tip A este un educator înțelegător, afectuos, prietenos, în opoziție cu cel egocentric, distant și mărginit;
2. educatorul tip B este un educator responsabil, sistematic, eficient, cu spirit metodic – în opoziție cu cel neglijent și șovăielnic;
3. educatorul tip C este un educator ce are imaginație, putere de stimulare, este entuziast și creativ în opoziție cu cel automatizat, inactiv și lipsit de vioiciune.

În ceea ce privește cadrul didactic, contează foarte mult stilul didactic al acestuia, strategiile de învățare pe care le folosește, formele de motivare folosite, competențele de exprimare clară, accesibilă, precisă și argumentată, modul în care se implică și tipurile de relații pedagogice. O discuție asupra condițiilor de eficiență a comunicării didactice trebuie să aibă în vedere elementele componente ale actului educațional: un emițător, adică o persoană care vrea să transmită ceva celuilalt; un cod în care să se exprime cele ce vor fi transmise; un canal de comunicare; mesajul care reprezintă unitatea dintre conținutul de informație și exprimarea sa cu ajutorul semnelor aparținând codului; receptorul

sau destinatarul la care trebuie să ajungă informația; conexiunea inversă adică informația pe care o primește emițătorul de la receptor despre recepționarea mesajului și înțelegerea lui. Între cei doi poli se interpune „canalul” sau calea de comunicare- undele sonore în cazul comunicării orale directe- pe traseul căruia pot interveni perturbații diferite: zgomot, suprapunere de sunete, reverberația sălii de clasă etc. , care pot provoca pierderi de informație. O comunicare devine posibilă numai atunci când cele două repertorii se intersectează. „Comunicarea prin cuvinte este cunoscută sub denumirea de comunicare verbală” (N.Hayes, S.Orrell, 1997, p.279). Aceasta este dominantă la om. Alături de ea sunt și alte modalități de comunicare paraverbală și nonverbal. Paraverbalul și nonverbalul în comunicarea instrucțională – interpersonală au un rol major. Paraverbalul reprezintă modul concret în care „curge” vorbirea noastră. Concret, aspectul paraverbal al discursului nostru, conține, ca elemente de bază, forța sau volumul, ritmul și fluența, înălțimea sau tonalitatea și modul de articulare a cuvintelor. De regulă „manipulăm” aceste aspecte în mod inconștient, ca rezultat al înzestrării naturale sau al experienței de viață. Cele câteva reguli ale araverbalului pe care cadrul didactic, în calitate de manager al grupului trebuie să le respecte din acest punct de vedere. Volumul vocal trebuie să varieze de la un moment al discursului la altul; este recomandabil să se vorbească mai tare și cu mai mult entuziasm la începutul și la sfârșitul prezentării, pentru a sublinia obiectivele și concluziile. În general volumul sonor trebuie adaptat ambianței: redus dacă sala este mică și ridicat dacă sala este mai mare. În orice caz, este bine să nu dați impresia de țipăt, imprimă o notă de disperare. Ritmul vorbirii trebuie să fie și el variat pentru a „sparge” monotonia. E bine să se vorbească mai rar când se subliniază ideile principale, să se mărească ritmul la pasajele de tranziție și să se mențină alert la pasajele descriptive și la cele familiare grupului. Este recomandabil să se evite vorbirea „împiedicată” (ruperi prea dese de ritm) care afectează atât înțelegerea problemei cât și discursul. Ritmul poate fi corectat prin mișcări corporale adecvate. Tonalitatea trebuie să fie normală. Ridicarea tonului este recomandabilă pentru a sublinia ideile esențiale și pentru „calmarea” unei săli turbulente. Adesea se poate obține un efect similar numai prin coborârea bruscă a tonalității. Tonul ascuțit poate fi considerat ca agresiv și anticipant al unei reacții de atac. Este bine să se evite înghițirea unor silabe, primele și ultimele, ale unor cuvinte, deoarece creează o impresie de superficialitate și neglijență. Nonverbalul în relațiile instrucționale – interpersonale se referă la modul în care privirea, corpul și gesturile noastre acompaniază discursul propriu-zis, fortificând sau reducând efectele lui asupra clasei. În timp ce aspectul verbal și cel paraverbal, sunt predominant conștiente și, deci controlabile, cel nonverbal este cu precădere inconștient, ceea ce face ca posibilitățile de a-l controla să fie foarte reduse (dar nu inexistente). Gesturile, din punct de vedere nonverbal nu au neapărată valoare în sine, ci doar în combinații și, evident în funcție de situație. De exemplu, o încrucișare a brațelor sau a picioarelor poate indica, pur și simplu ca este frig în sala de clasă. Chiar dacă aspectul inconștient primează, anumite gesturi pot fi exersate, mai ales

atunci când exprimă adevăratele noastre intenții. Astfel, putem face mai mult în direcția detensionării atmosferei, pentru creșterea încrederii reciproce sau a eficacității generale a discursului, prin anumite atitudini și gesturi corporale. Aici se poate adăuga ca 90 % din opinia care ne-o facem despre altă persoană, sau pe care acesta și-o face despre noi înșine (avem în vedere la acest nivel relația profesor-elev), se construiește în primele 50 de secunde ale întâlnirii, timp în care, cu certitudine, nu poate fi realizat un schimb de replici. Prima impresie se schimbă foarte greu, deci, atenție cadre didactice la nonverbal...Tot ceea ce înseamnă comunicare instrucțională – interpersonală în clasă se prezintă ca fiind o componentă esențială a reușitei didactice, aflată în atenția și la dispoziția cadrului didactic. Pentru ca actul comunicațional să fie eficient avem nevoie de câteva elemente esențiale:

elevii trebuie formați și educați în spiritul unei reale culturi a dialogului ; școala ar trebui să cultive plăcerea de a comunica din dorința de a descoperii împreună cu alții adevărul lucrurilor ; formarea unei culturi a dialogului înseamnă deschiderea elevului spre disputa cu ceilalți, cu convingerea că din această dispută atât el, cât și ei vor ieși în câștig – elevul trebuie introdus, prin participare directă, în tainele acelei arte de a purta bine dezbaterile.

Pentru un profesor, respectarea acestui ansamblu de exigențe ale unei comunicări didactice eficiente înseamnă a dispune de competență comunicațională. În relația de comunicare, profesorul trebuie să își asume rolul de o asemenea manieră, încât elevul să simtă că se dorește întâlnirea cu el ca persoană și ca partener de dialog. Este o situație în care el se simte ascultat. A ști să ascuți este caracteristica fundamentală a unei comunicări ce favorizează exprimarea celuilalt. Absența comunicării poate rezulta și din absența ascultării reale a interlocutorului.

Bibliografie

1. Chiș, V., „Strategii de predare și învățare”, Editura Științifică, București, 1992
2. Ezechil, L., „Comunicarea educațională în context școlar”, Ed. Didactică și pedagogică, București, 2002
3. Joița, E., „Management educațional; profesorul – manager: roluri și metodologie”, Ed. Polirom, Iași, 2000
4. Sălăvăștru Dorina, Psihologia educației, Iași, Editura Polirom, 2004.
5. Tinca Crețu, Comunicare, limbă, limbaj , curs de psihologie pentru învăț. primar, 2005.

ÎNVĂȚĂM, NATURA SĂ O PROTEJĂM!

Băltărețu Ana-Maria

Mediul înconjurător ne asigură condițiile necesare vieții, însă depinde de noi dacă dorim să folosim aceste elemente esențiale în mod util sau dacă vrem să ocolim acest aspect al vieții noastre.

Ca orice ființă vie, omul depinde de natură, care-i oferă aer, apă și hrană. Omul a fost dintotdeauna cel mai bun prieten al naturii, dar tot el, mânat de dorința de a o domina, este cel mai mare dușman al ei, pregătind, cu propria-i nesăbuire, stingerea vieții pe planeta noastră. Degradarea continuă a mediului datorită influenței nefaste a omului, ne obligă să luăm atitudine pentru puritate, candoare, frumusețe căci, unica speranță a omeniilor rămâne natura.

În ultimul timp, asistăm tot mai des la fenomene extreme care se întâmplă pe planetă, fenomene care par a avea legătură cu transformările pe care omul le-a produs în natură. Judecând după aceste marile schimbări climatice prognozate, care deja își arată prezența, apare o întrebare îngrijorătoare: copii sau nepoții noștri, vor mai avea norocul să găsească ceea ce noi am distrus cu atâta ușurință; o natură ospitalieră?

Pentru ca omul să iubească natura și să învețe să o ocrotească este nevoie să îl învățăm, să-i insuflăm aceste setimente încă de la grădiniță. Astfel, așa cum ne ocupăm de educația intelectuală, morală și estetică, este timpul să ne ocupăm și de educația ecologică și să-i învățăm pe copii de ce și cum trebuie protejată natura.

Curiozitatea copilului de a cunoaște tot ceea ce-l înconjoară, de a afla cât mai multe despre natură, se manifestă prin întrebări ca de ce?, cum?. Și asta datorită faptului că sub ochii lor se întâmplă fenomene contrare celor spuse despre cum ar trebui să ocrotim natura.

Suntem chemați să facem transferul de dragoste și respect față de tot ceea ce ne înconjoară, de la noi, adulții, spre cei mici și foarte mici, atunci când începe drumul cunoașterii.

Scopul educației ecologice este de a dezvolta capacitatea de cunoaștere și înțelegere a mediului înconjurător prin stimularea curiozității pentru investigarea acestuia în vederea formării unor atitudini pozitive, active, de toleranță, solidaritate, protecție și responsabilitate în relaționarea cu mediul înconjurător, precum și conștientizarea raportului direct dintre mediu și sănătatea individului și cultivarea atitudinilor responsabile implicate în protejarea mediului.

Vârsta preșcolară este propice pentru a descoperi frumusețile naturii. Dorința copiilor de a explora și de a descoperi noi orizonturi este pe deplin satisfăcută de activitățile de cunoașterea mediului desfășurate prin mai multe mijloace de realizare: observare, povestire, experiment, lectură după imagini etc.

Pe lângă activitățile desfășurate în clasă o modalitate atractivă de educație ecologică a copiilor o reprezintă și excursiile didactice, vizitele și drumețiile. Am organizat cu copiii excursii în parc, unde ei au înțeles mai bine importanța pădurii, au simțit diferența dintre aerul expirat în oraș și aerul curat. Atunci când copilul admiră frumusețea unui colț de pădure, unde florile se întrec în a-și etala culorile, unde gândăceii mișună prin ierburi și fluturii dansează pe trilurile zglobii ale păsărilor ce concentrează pe crengile copacilor, fără discuție că devine prietenul fidel al naturii și protectorul ei.

La vârstele mici, cel mai bun mijloc de educație ecologică este jocul cu imagini sau jocul de imitație, prin care el găsește noi căi de comunicare interioară a cunoștințelor sale despre mediul înconjurător (comunică, ghicește, se distrează, descoperă, reconstituie, compară, clasifică).

Scopul nostru, al educatoarelor este de a-l face pe copil să respecte natura, orice om este prieten cu natura dacă o respectă.

Prin orice tip de activitate cu caracter ecologic, fiecare cadru didactic trebuie să insuflă în sufletele copiilor grija pentru păstrarea curățeniei în grădiniță, în parcuri, în grădini, păduri, pe stradă, grija pentru menținerea integrității arborilor și plantelor, preocuparea pentru plantarea de pomi, flori și îngrijirea plantelor și animalelor.

Bibliografie:

Lazăr, Viorel, Educație – Om – Natură, Ed. Genesa, Craiova, 2003.

Ciubotaru, Melania, Educația ecologică în grădiniță, Editura CD Press, 2005.

SĂ ADUCEM NATURA MAI APROAPE DE COPII PRIN INTERMEDIUL LECȚIILOR ÎN AER LIBER ȘI AL EXCURSIILOR !

Blendea Maria Mirela

Natura, prin caracterul său viu și dinamic trezește interesul copiilor, indisolubil legat de dorința de a cunoaște și de curiozitatea specifică vârstei. Contactul nemijlocit cu mediul înconjurător oferă copiilor multiple și noi posibilități de cunoaștere a unor aspecte, a legăturilor dintre acestea, a cauzelor pe care le determină și urmările pe care le au. Astfel, sub îndrumarea cadrului didactic, copiii sunt îndrumați cu cunoștințe precise, lărgindu-le orizontul intelectual, dezvoltându-le capacitatea de a cerceta și de a descoperi relațiile dintre fenomene. Acest lucru se realizează cu un real succes și prin intermediul activității desfășurate în afara clasei.

Prin caracterul lor practic, activitățile în afară de clasă și școală contribuie la formarea priceperilor și deprinderilor și la o strânsă legătură între teorie și practică. Rolul cadrului didactic în cadrul acestor tipuri de activități este extrem de important. El este cel care trebuie să-i facă pe copii să-și facă timp să privească, să asculte susurul apei, șoapta vântului, ciripitul păsărelelor. De asemenea, copiii trebuie să petreacă mult timp liber relaxându-se, să cunoască oamenii la ei acasă, la lucrul câmpului, la culesul roadelor. Doar la o plimbare, copiii pot respira aerul curat și se pot lăsa conduși de potecile munților, plimbându-se, jucându-se, căutând să aibă aproape în călătoria făcută colegii și prietenii.

Astfel, luând ca exemplu o plimbare în natură, trebuie să urmărim ca obiective generale însușirea unor cunoștințe ecologice prin contactul nemijlocit cu mediul înconjurător, precum și formarea și îmbogățirea proceselor de cunoaștere prin educarea în spiritul observării, depistării factorilor poluanți din zona vizitată. De asemenea, trebuie insistat asupra dezvoltării intereselor copiilor pentru starea de sănătate a mediului.

Pentru reușita activității trebuie asigurate în primul rând condițiile efectuării plimbării, respectiv traseul, alegând drumul cel mai scurt, perioada de timp, precum și materialele necesare (pungi de plastic dacă este o acțiune de ecologizare, cărți vechi pentru presarea plantelor, aparat de fotografiat sau cameră de luat vederi).

Printr-o astfel de plimbare, copiii explorează mediul înconjurător satisfăcându-și setea de cunoaștere, nevoia de joc și mișcare, oferindu-le prilejul de a contempla și observa direct locul pentru a descoperi singuri fenomene și elemente noi, îmbogățindu-le cunoștințele despre vegetația și fauna

zonei respective, despre rolul și utilitatea acestora în menținere echilibrului ecologic.

De asemenea, li se atrage atenția asupra elementelor și factorilor poluanți din jur. Copiii vor fi antrenați în elaborarea concluziilor privind cele observate și descoperite în zonă. Ei sunt ajutați să-și structureze cunoștințele acumulate prin observare directă („Ce viețuitoare ați văzut?”; „Cu ce se hrănesc?”; „Deșeurile din material plastic pe care le-ați văzut poluează apa?”; „Care sunt sursele poluării?”; etc).

Într-o astfel de activitate, copiii sunt nevoiți să-și asume și responsabilități. Trebuie sugerat să observe și să spună care obiecte predomină și prin observații imediate se va stabili efectul asupra mediului – miros neplăcut, aspect urât, atrag insecte, muște, țânțari, gândaci, etc. Se va iniția astfel o acțiune de colectare a deșeurilor și se vor schimba păreri și idei despre prezența și rolul omului în asigurarea unui mediu curat și sănătos.

O metodă foarte importantă în cadrul activităților în aer liber este studiul de caz, care reprezintă de fapt un caz particular căruia i se găsesc soluții ce sunt mai întâi dezbătute, apoi verificate și apreciate. Această metodă oferă posibilitatea afirmării libere a opiniilor, dar și alegerea soluției optime după dezbaterile lor.

În concluzie, putem spune că nu există activități anume pentru o educație ecologică, ci prin toate activitățile ce le desfășurăm în școli, copiii își pot însuși numeroase noțiuni și cunoștințe. Curiozitatea lor duce la acumulare de cunoștințe multiple despre mediul înconjurător, despre protecția lui, contribuind la dezvoltarea capacității de a gândi logic și a interpreta concret anumite aspecte din jurul lor.

În activitățile desfășurate în afara sălii de clasă trebuie să luăm ca motto afirmația lui Piaget: „Copilul trebuie lăsat să descopere el însuși adevărul acționând în mod practic deoarece scopul școlii este de a forma creatori, inventatori și nu de a forma indivizi care să respecte ceea ce au învățat generațiile precedente”. „Învățați-i pe copiii voștri, ceea ce i-am învățat noi pe-ai noștri: că pământul este mama noastră. Tot ceea ce i se întâmplă pământului, va ajunge să li se întâmple și copiilor acestui pământ. Noi știm cel puțin atât: nu pământul aparține omului, ci omul aparține pământului. Omul este firul care țese drama vieții și ceea ce-i face pământului își face lui însuși”.

BIBLIOGRAFIE:

Joița Elena – ”Eficiența instruirii”, București, Editura Didactică și Pedagogică, 2003

Dumitru Stoica, Liubovia Bușe – „Metodica predării geografiei la clasele I-IV”, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1985

Tomescu Nastasia, Meiroșu Emili, Băzăvan Larisa, Petre Cristina - „Științe ale naturii”, Ploiești, Editura LVS Crepuscul, 2005

UN COPIL, UN POM – O VIAȚĂ

Stamatie Dănuța Florina

„Învățați-i pe copiii voștri, ceea ce i-am învățat noi pe ai noștri : că pământul este mama noastră. Tot ceea ce i se întâmplă pământului, va ajunge să li se întâmple și copiilor acestui pământ. Noi știm cel puțin atât: nu pământul aparține omului, ci omul aparține pământului. Omul este firul care țese drama vieții și ceea ce-i face pământului își face lui însuși.”

(Lieux Seattle)

O importantă latură a procesului instructiv-educativ cuprinsă în programa învățământului preșcolar o reprezintă educația pentru sănătate și educația ecologică, având în vedere că grădinița reprezintă cadrul instituționalizat propice realizării acesteia. Ea se realizează nu numai prin activități comune, ci prin toate tipurile de activități prevăzute de programă (activități opționale, extinderi, etc.).

Ecologia este știința care studiază organismele din natura și mediul lor de viață. Copiii sunt curioși încă de la vârste foarte fragede să afle despre diversitatea speciilor de animale și plante sau despre modul în care se formează ploaia, ceața și alte fenomene naturale. Ecologia constituie una dintre condițiile supraviețuirii speciei umane.

În toate activitățile de observare a unor plante și animale, pe lângă sistematizarea cunoștințelor despre părțile componente, se va orienta activitatea spre sensibilizarea copiilor în a le îngriji și ocroti pentru că și acestea sunt ființe fragile, sensibile și lipsite de orice mijloc de apărare. Prin observări ale florilor, legumelor etc. copiii văd și înțeleg că aceste plante au nevoie de aer, apă, caldură și lumină, pentru a se menține în viață, că rădăcina absoarbe apa și sărurile minerale, iar frunza prepară hrana plantei. Cunoașterea animalelor și a mediului lor de viață sunt subiecte interesante pentru copii. Înțelegerea comportamentului animalelor în scopul reglării comportamentului uman față de ele constituie o cerință importantă. Ideea de protecție a animalelor, de apărare a lor față de intemperii și față de acțiunile novice ale omului, ca și relațiile de prietenie posibilă între copii și animale, constituie un fond valoros, inepuizabil din punct de vedere educativ.

Comportamentele și convingerile formate copiilor la o vârstă cât mai fragedă sunt cele care se păstrează cel mai bine toată viața.

Valorile dominante ale grădiniței sunt: cooperarea, munca în echipă, atașamentul și dragostea față de copil, respectul pentru profesie, receptivitate la nou, libertatea de exprimare, dorința de afirmare.

Copilul este educat în spiritul responsabilității față de natură și viață, pentru păstrarea echilibrului natural, ca să înțeleagă ce înseamnă sănătatea și știe că planeta pe care locuim împreună cu milioane de oameni este un sistem viu și totodată să conștientizeze că o sursă importantă de viață și energie pentru tot ce este viu o reprezintă aerul, care trebuie păstrat nepoluat. Există o serie întreagă de posibilități prin care copilul poate fi învățat despre ecologie, într-un mod distractiv și provocator pentru el. Se pot desfășura activități despre mediu chiar în curtea unei casei sau în spatele blocului într-o grădină sau un parc. Chiar în timpul unei plimbări prin pădure putem să ne așezăm pe iarbă sau să privim atenți în sub o piatră unde pământul este umed și putem descoperi, cu siguranță lucruri interesante despre insectele care trăiesc în acest mediu.

Trebuie să nu uităm că activitatea de bază în grădiniță este jocul și voi da exemple de jocuri care se pot desfășura în cadrul activităților ecologice.

Prin diferite jocuri, prin antrenarea copilului în diferite acțiuni de educație ecologică, grădinița alături de familie contribuie la formarea unui comportament și a unei culturi ecologice.

Educația ecologică ajută copiii să manifeste sensibilitate față de întreg mediul și problemele lui. Ajută copiii să înțeleagă funcționalitatea mediului, interacțiunea omului cu mediul. Copiii dobândesc valori și sentimente de grijă față de mediu, învață să utilizeze cunoștințe și abilități dobândite în vederea unor acțiuni pozitive și bine gândite care vor duce la realizarea problemelor mediului.

Prin activități ecologice desfășurate, copiii se dezvoltă: intelectual, emoțional, volițional, moral. Ei pot constitui modele pentru adulți. Valorile promovate prin activitate sunt: respectul pentru natură, conștientizarea și implicarea în problemele de mediu înconjurător, responsabilitatea, activitatea pe grupe. Prin activități ecologice putem să cultivăm dragostea și interesul copiilor pentru lumea care ne înconjoară, putem să formăm atitudini de aprobare sau dezaprobare privind rezultatele pozitive sau negative ale acțiunii omului asupra mediului. Educația ecologică necesită cunoașterea interacțiunii om - mediu, conștientizarea micului cetățean de necesitatea implicării lui în protecția mediului, participarea lui directă la activități care conduc la rezolvarea problemelor de mediu, deoarece el este gestionarul direct și consumatorul de mâine al resurselor.

BIBLIOGRAFIE:

1. Curriculum pentru învățământul preșcolar "Editura Didactica Publishig House –București 2009

Cucoș Constantin –Psihopedagogie, Editura Polirom, Iași 1998.

2.Nicoleta Adriana Geamăna, „Educația ecologică la vârsta preșcolară -mic îndrumar pentru educatoare”, Editura Coresi S.A., București, 2008

3.Păun Emil & Iucu Romița –„Educația preșcolară în România”, Editura Polirom, Iași 2002.

4..Melania Ciubotaru, Educatia ecologica in gradinita, Editura: CD Press 2005

5.Pistol Mădălina, Din Nicoleta, „Ecologie 5 – 7 ani”, București, Editura Erc Press, 2004,

HIPERACTIVITATEA

MANEA ANGELICA MIHAELA

Hiperactivitatea este unul dintre principalele simptome ale deficitului de atenție la copii (ADHD). Însă nu orice copil care e hiperactiv suferă de această tulburare comportamentală. Așa cum nu orice prichindel mai agitat din fire este diagnosticat cu această tulburare.

CE ESTE HIPERACTIVITATEA?

Hiperactivitatea este considerată o tulburare impulsivă. Se mai numeste hiperkinesis. Se caracterizează printr-un nivel de activitate sau mișcare fizică excesivă, fără un scop anume și care se desfășoară cu repeziciune. Este vorba de un nivel de activitate mai mare și mai intens decât al altor copii de aceeași vârstă și cu aceiași parametrii de dezvoltare.

CARE SUNT CAUZELE HIPERACTIVITĂȚII LA COPII?

Cauzele acestei dizabilități sunt încă dezbatute de specialiști. Unii spun ca hiperkinesis-ul apare în urma expunerii la anumite toxine, alții de la un nivel de trai precar și până la stilul de viață modern. Însă există câteva cauze, sau cel puțin factori de risc în privința cărora s-au pus de acord că ar sta la baza acestei tulburări: anxietate, nervozitate excesivă și constantă, stres, toxine.

Unii medici încă susțin teoria ca hiperactivitatea ar proveni din familie și că ar avea o latură ereditară. Astfel că moștenirea genetică pare să fie un factor de risc pentru acest tip de comportament. De asemenea, hiperactivitatea este un simptom care afectează băieții într-o proporție mai mare ca fetele. Există un risc de 5 ori mai mare ca băieții să sufere de hiperactivitate decât fetițele. Sexul pare să fie și el în acest caz un factor de risc.

CARE SUNT SIMPTOMELE SAU SEMNELE HIPERACTIVITĂȚII?

Copilul hiperactiv trebuie să întrunească o serie de simptome pentru a putea fi catalogat astfel. Nu orice copil agitat este considerat hiperactiv, dar este adevărat ca linia de demarcație între cele două este foarte subțire. Semnele cu ajutorul cărora putem identifica această tulburare la un copil sunt: nu se poate concentra pe o anumită activitate; este agresiv frecvent; se supune (inconștient) unor pericole și accidente; este impulsiv (comportament antisocial); este insuficient dezvoltat emoțional și intelectual; este neîndemânatic; nu reușeste să rețină lucruri.

Copiii hiperactivi sunt considerați adesea ca fiind zvăpăiați. Parcă li s-a apăsat un buton de "start" în comportamentul lor și nu se mai pot opri. Sunt mereu în

alertă, au dificultate în a se juca în grup și manifestă deficiențe de învățare și întârzieri în dezvoltare.

Medicii urmăresc adesea și alte simptome sau semne ale deficitului de atenție în vederea stabilirii diagnosticului atunci când au de-a face cu micuți care manifestă simptome ale hiperactivității.

Cum se tratează hiperactivitatea copiilor?

Hiperactivitatea necesită o conduită terapeutică la care să participe mai mulți specialiști și persoane apropiate copilului: psihologi, profesori, educatori, membri ai familiei, logopezi, kinetoterapeuți și se tratează pe cale medicamentoasă sau prin terapie psihologică. Uneori este nevoie de combinația celor două. Terapia comportamentală, alături de suportul părinților și ajutorul educatorilor sau profesorilor pot da rezultate foarte bune în stăpânirea comportamentului copiilor.

Suportul familial și al celor apropiați este de mare ajutor în asigurarea unei vieți de calitate copilului. În multe cazuri gradul de hiperactivitate scade odată cu vârsta. Însă există și situații în care tratamentul continuă și la vârsta adultă.

BIBLIOGRAFIE

1. Păcurari, O., Ciohodaru, E., Marcinschi, M., Constantin, T. Să ne cunoaștem elevii, Educația 2000+, București, 2005.

Măsuri de intervenție timpurie în vederea prevenirii abandonului școlar

Drumeși Adriana Elena

Liceul George Țârnea Băbeni, Vâlcea

Prevenirea părăsirii timpurii a școlii este considerată ca fiind deosebit de importantă, nu numai pentru a combate consecințele negative ale sărăciei și excluziunii sociale asupra dezvoltării copilului, dar și pentru a oferi copiilor mijloacele necesare pentru a întrerupe ciclul de transmitere a dezavantajului între generații.

Preocuparea pentru prevenirea și diminuarea abandonului școlar trebuie privită ca o prioritate a sistemului de educație cu atât mai mult cu cât factorii determinanți ai abandonului se multiplică și diversifică, ca adaptare la contextul social, economic, cultural, profesional din ce în ce mai provocator în care sistemul de învățământ funcționează.

1. Delimitări conceptuale și paradigme explicative
2. Abandonul școlar constă în decizia de a întrerupe parcursul școlar, înainte de finalizarea unui anumit nivel de învățământ. Există definiții ale abandonului școlar care îl asociază părăsirii timpurii a unui parcurs educativ, înainte de obținerea unei diplome.
3. La nivelul sistemului românesc de învățământ, elevii sunt declarați în abandon școlar și scoși din evidențele școlare după trei ani de la renunțarea la frecventarea studiilor (conform ROFUIP 2005), perioadă în care elevul are timp să-și reia și continue studiile. Pe de altă parte, indicatorul folosit la nivel național pentru a avea o imagine asupra acestui fenomen, prezentat anual în raportul cu privire la Starea sistemului național de învățământ, este determinat pe baza metodei intrare – ieșire, conform metodologiei Institutului Național de Statistică (INS).
4. Abandonul școlar și părăsirea timpurie a sistemului de educație reprezintă fenomene distincte; primul se referă la elevii care renunță să mai frecventeze școala (într-un anumit nivel de învățământ), în timp ce al doilea se referă la tinerii dintr-o anumită grupă de vârstă (18-24 de ani) care au părăsit sistemul de educație înainte de a finaliza învățământul obligatoriu și care nu au urmat ulterior un program de formare profesională continuă/calificare (Institutul de Științe ale Educației, 2011, Copiii care nu merg la școală)
5. Prevenirea abandonului școlar constă în ansamblul de măsuri în domeniul educației, a condițiilor socio-economice, de utilizare a timpului liber,

de facilitare a comunicării, de modelare a comportamentului, de ameliorare a condițiilor de mediu, luat în scopul diminuării (înlăturării) factorilor de risc și de întărire a factorilor de protecție.

Bibliografie

1.Kulcsar, Tiberiu – Factorii psihologici ai reușitei școlare – E.D.P., București,1978;

Metode de colaborare a școlii cu familia

Muresan Elena

Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Aspirațiile, rezultatele și sprijinul social și familial constituie trei aspecte ale unei interacțiuni dinamice între copilul individual și cercul său imediat. Implicarea părinților joacă un rol semnificativ în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Mediul familial este primul mediu educativ și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5 – 6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia.

Experiența acumulată pe parcursul timpului la catedră a arătat că o relație de susținere reciprocă și o atmosferă binevoitoare a factorilor educaționali favorizează educația de calitate și sprijină formarea și completarea culturii pedagogice a familiei.

Analizând activitatea noastră în acești ani cu familia (mai ales în calitate de învățătoare), am concluzionat că pentru o relație optimă cu părinții este nevoie de a îmbina variate forme și metode de colaborare a școlii cu familia și comunitatea. Unele dintre acestea sunt:

ședințele cu părinții -oferă acestora ocazia de a se cunoaște între ei, de a acționa ca o echipă, de a se cunoaște reciproc cu cadrele didactice, de a discuta aspecte ale programului școlar, de a afla despre progresele/regresele copiilor, schimbările intervenite în evoluția lor.

lectoratele cu părinții - cu teme diverse, prin care părinții sunt informați privitor la importanța cunoașterii personalității propriului copil, aprecierea corectă a

comportamentelor copiilor, măsuri și soluții pentru ignorarea sau limitarea comportamentelor negative, tehnici și metode prin care-și pot ajuta copilul la lecții.

consultațiile individuale (convorbirile)- oferă prilejul abordării individualizate a problemelor cu care se confruntă copilul sau părintele, se pot oferi sfaturi, părinții pot furniza informații mai intime pe care nu doresc să le facă publice, dar sunt relevante pentru educația și instrucția copilului;

convorbiri telefonice- care au luat amploare datorită telefoniei mobile, dar și timpului limitat al părinților și cadrelor didactice;

chestionarul permite obținerea unor informații privind organizarea colectivelor de elevi, subiecte abordate pe viitor la ședințe, doleanțe ale părinților ș.a.;

participarea părinților la activități organizate în școală- lecții deschise pentru părinți, astfel au posibilitatea să cunoască nivelul de pregătire al copilului, deprinderile însușite, prietenii acestuia, să se familiarizeze cu metodele și procedeele folosite în predare, pot face analize comparative privitoare la copiii lor;

consiliere psihopedagogică- constă în rezolvarea unor situații – problemă cu copiii lor, prestează servicii de consiliere și distribuie materiale informative.

Dezavantajul cel mai evident constă în faptul că acțiunile parteneriatului educațional nu se planifică în baza unor analize profunde, nu se consideră obligatorii și nu se monitorizează continuu pentru a lichida la timp lacunele și greșelile comise.

Bibliografie:

Agabrian, M., Milea V., Parteneriate școală-familie-comunitate, Ed. Institutul European, Iași, 2005

Batrânu, E., Educația în familie, Ed. Politică, București, 2005

Cosma, T., Ședințele cu părinții în gimnaziu, Ed. Polirom, Iași, 2001

Vrasmaș, Ecaterina, Intervenția socio-educatională ca sprijin pentru părinți, Ed. Aramis, București, 2008

Televiziunea-prietenul sau dușmanul copiilor?

Iancu Adela Roxana- Gabriela

Televiziunea reprezintă pentru majoritatea dintre noi un mod plăcut de relaxare, de petrecere a timpului liber, dar și un sprijin deosebit în momentele de plictiseală. Astfel, rolul televiziunii în viața noastră este extrem de important, ajungând de la un simplu mod de a te relaxa, la o dependență de neînvinș, care ia amploare din ce în ce mai mare. Iar copiii sunt primele victime, întrucât părinții, ocupați cu serviciul sau încercând să găsească puțin timp liber pentru a rezolva problemele vieții cotidiene, nu mai au timp să se ocupe îndeaproape de educația lor. Televiziunea devine, în acest caz, o bună baby-sitter, de care părinții nu ezită să facă uz frecvent. Oare este greșeala televiziunii, a sistemului educațional sau a societății că nu există o altă ofertă pentru a petrece un timp liber în care copilul să fie supravegheat de "cineva"?

Să luăm ca exemplu televiziunea pentru copii. La ora actuală există cel puțin trei canale de desen animat pe care copiii le butonează cât e ziua de lungă. Ceea ce la prima vedere nu este rău, dar ce văd, ce aud și cu ce rămân în urma vizionării acestora, devine un motiv de îngrijorare pentru cei mai mulți părinți. S-a constatat că desenele animate actuale sunt pline de violență și nu mai au nimic din frumoasele povești cu care noi am crescut și ne-am format. "Tâmpitule, idiotule, să-ți rup mâinile și picioarele, am să mă răzbun" sunt expresii pe care copiii le aud zilnic la televizor, în timpul emisiunilor lor preferate: desenele animate. Imaginile și limbajul folosit pe posturile televiziunilor pentru copii îi îngrijorează pe părinți, dar și pe specialiști prin modul în care pot influența comportamentul copiilor.

Urmărind un canal de desen animat, ceea ce pare "inofensiv", copilul de azi trăiește într-o lume imaginară plină de violență, asistă la crime și distrugere, cunoaște eroi fabuloși și monștri. Deși se regăsesc la vârsta în care ar trebui să fie ghidați spăre plimbări în parc și locuri de joacă, spre cărți formative și jocuri constructive, ei nu doresc decât să cucerească lumea asemeni personajelor de la televizor. Mihaela, Sandy Belle, Broscuțele Ninja, desenele animate cu prințele Disney, cu Popeye, cu Mickey Mouse, cu Tom și Jerry, cu Donald Duck sunt desene animate care simbolizau pentru copiii de altădată povești pline de morală și de trăiri pozitive. În schimb, locul lor a fost luat de Dexter, Johnny Bravo, Fetele Winx, X-man, Spiderman ce reprezintă pe de o parte un motiv de îngrijorare pentru părinți. Ce au toate în comun? Răspunsul îl oferă chiar cei mici: "Sunt cu bătaie", "Cu roboți", "Cu mutanți", "Cu monștrii și cu lupte pentru salvarea universului". Televiziunea poate avea o serie de efecte negative asupra unui copil, ea poate diminua somnul nocturn al unui copil, îi poate provoca oboseală, mai ales vizuală, tulburări de atenție, scăderea forței și a

performanțelor fizice. Ea furnizează o imagine negativă asupra lumii sau, dimpotrivă, o imagine idealizată.

FENOMENUL DE BULLYING ÎN ȘCOALĂ

GRIGORE ANA-MARIA

Violența în școli este una dintre cele mai vizibile forme de violență asupra copiilor. Școlile nu pot îndeplini rolul important de învățare și socializare, dacă acestea sunt un mediu în care se manifestă agresivitatea, intimidarea (bullying), violența. Bullying-ul reprezintă o formă de abuz, în detrimentul stării de bine și dezvoltării sănătoase și armonioase a elevilor. Poate fi o formă simplă de neglijare sau se poate extinde la forme complexe de abuz fizic, emoțional și sexual.

Bullying-ul este de fapt tot o formă de violență, care se pare că a crescut destul de mult în ultimii ani. Au apărut incidente, mai ales la nivelul școlilor și a crescut gradul de conștientizare a fenomenului bullying. Se concretizează în: apelarea numelui într-un anumit fel, excluderea din activități, discriminarea, nerespectarea drepturilor, abuzul de orice tip, agresivitatea verbală sau scrisă. Se consideră că cei care provoacă „bullying” sunt acele persoane care nu primesc suficientă atenție, care doresc astfel să iasă în evidență, să braveze și acționează în consecință.

Lipsa de afecțiune, de aprobare, de îndrumare, de feedback pozitiv, lipsa iubirii, neglijarea, încurajarea unor noi stiluri de viață, noi moduri de impunere, de a câștiga bani (droguri, prostituție, găști) sunt factori facilitatori pentru bullying. Nevoia de putere și de dominare fac din victimă o țintă, iar agresorii vor răni fizic, social sau emoțional pe ceilalți. De cele mai multe ori, cei care hărțuiesc, au fost hărțuiți sau sunt ei înșiși hărțuiți, de colegi, de familie.

Copiii sau persoanele care sunt agresori (în limba engleză bullies) sunt de fapt cei care vor să demonstreze, în forță, din păcate, că au o bună stimă de sine, că dețin controlul și sunt superiori celorlalți. Familiile unde se folosește adesea pedeapsa corporală, constituie un mediu „prielnic” pentru dezvoltarea comportamentelor deviate de tip bullying, inadecvate adaptării la cerințele sociale, incapabile de înțelegere a disciplinei pozitive și respectării unor reguli pentru buna funcționare.

Multe studii conchid că invidia și resentimentele pot fi motive care produc bullying. Există dovezi care sugerează că un deficit de stimă de sine contribuie semnificativ la actele de tip bullying, ca și stările de anxietate sau de vinovăție. Lipsa abilităților sociale, utilizarea forței, dependența de comportamente agresive, mânia și furia, statutul în grupul de apartenență, existența unor antecedente de acest tip în copilărie sunt factori de risc.

Fenomenul bullying poate fi prezent în orice tip de comunitate, în grupuri sociale, unde persoanele interacționează unele cu altele: la școală, la locul de

muncă, în familie, în cartiere, în biserică, în mass media, chiar între țări etc. Se creează astfel o stare de conflict, care nu poate fi depășită decât dacă se conștientizează existența fenomenului.

Bibliografie:

1. Anderson, W., Curs practic de încredere, București, Editura Curtea Veche, 1999;
2. Fundația Copiii Noștri și UNICEF România, Agresivitatea copiilor, Înjurături, lovituri, bătăi,

Sugestii pentru părinți și educatori.

EDUCAȚIA FORMALĂ, NONFORMALĂ ȘI INFORMALĂ

ROȘU MIHAELA

Conceptele de educație formală, nonformală și informală ar putea fi mai bine înțelese prin explicarea pe care o poate oferi analiza caracteristicilor conținuturilor. Această analiză este posibilă în prezent, când educația permanentă a devenit un principiu activ.

1.1 EDUCAȚIA FORMALĂ

Educația formală urmărește să realizeze dezvoltarea capacităților intelectuale și cu deosebire angajarea sau participarea afectiv-emoțională a educatului. Este bine cunoscută modalitatea tradițională de diferențiere a scopurilor educației în conceperea planurilor de lecție, în scop formal și material, întreaga acțiune instructiv - educativă exercitată prin intermediul lecțiilor urmând să realizeze cu predilecție educația formală sau informal-memorială. Unii autori pun în lumină faptul că educația școlară, adică formală constituie o perioadă de activitate intensivă, urmărind cu precădere formarea persoanei.

1.2 EDUCAȚIA NONFORMALĂ

Termenul de nonverbal vine cu o încărcătură predominant psihosociologică. El desemnează o realitate educațională mai puțin formalizată sau neformalizată, dar totdeauna cu efecte formative. În psihosociologie, termenul respectiv este folosit în mod predilect în legătură cu statutul pe care-l dobândește în cadrul unui grup sau organizații o persoană sau o activitate. Educația nonformală exprimă sensul vechii sintagme de educație extrașcolară și locul pe care îl ocupă în raport cu activitatea formală în cadrul școlii europene.

1.3 EDUCAȚIA INFORMALĂ

Termenul informal exprimă caracterul „spontan” al acestei educații, adică complet liber de orice formalizare. Educația informală reprezintă întreaga achiziție autonomă a persoanei, achiziție dobândită într-o manieră întâmplătoare, dar în ocazii din ce în ce mai numeroase și mai variate. Mulți autori o caracterizează prin antrenarea ei în mod decisiv cu ajutorul marilor mijloace de comunicare: canale de televiziune, computerizarea informației.

BIBLIOGRAFIE :

- Constantin Cucoș (coordonator) , Bogdan Bălan, Ștefan Boncu, Andrei Cosmovici – „Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice: curs elaborat în tehnologia învățământului deschis la distanță”, Iași, Editura Polirom, 1998

INOVAȚII PEDAGOGICE ÎN CADRUL ACHIZIȚIILOR FUNDAMENTALE DIN CICLUL PRIMAR

Ilie Tincuța

„Legea superioară a existenței este munca creatoare prin care lăsăm în lume o urmă după ce nu vom mai fi, o operă care ne prelungește existența și după moarte.” (Leonardo da Vinci)

Interferența dintre creativitate și comunicare este mai mult decât implicită. Actul creației indiferent la nivelul la care se desfășurează, este determinat decisiv de nivelul în care are loc comunicarea în toate formele posibile. Cum însă comunicarea se desfășurează prin angajarea unor capacități intelectuale, însăși formularea conținutului a ceea ce se transmite de către emițător implică un efort de construcție cu elemente de creație. Astfel pornim de la faptul că atât creația cât și comunicarea angajează capacități intelectuale la cel mai înalt nivel, precum și performanțe ale intelectului care să treacă limita a ceea ce este comun și obișnuit în procesul cunoașterii. Actul creației prin comunicare nu se limitează doar la ceea ce se „redescoperă” prin învățare, ci presupune un plus de ceva, un adaos de calitate, de noutate, de inedit.

Creativitatea și comunicarea sunt determinate de factori obiectivi, de natură socială. Este vorba de particularitățile cu totul specifice ale societății contemporane. Educarea creativității la elevi a devenit o preocupare de prim ordin a școlii, pe toate meridianele pământului. În zilele noastre cultivarea spiritului creator la elevi constituie o necesitate obiectivă a școlii. Dinamica extrem de mobilă are loc în toate sferile activității economico-sociale, concretizată prin apariția unor tehnici de vârf, a unor meserii noi, faptul că școala trebuie să pregătească tineretul acum, în zilele noastre, în perspectiva viitorului, a activității pe care aceasta o va desfășura în deceniile următoare, precum și alți factori care impun cu necesitate cultivarea spiritului creator la elevi, care să le permită adaptarea și readaptarea continuă la exigențele pe care societatea viitoare le va pune în față (Șerdean, 2002).

Se poate spune că pregătirea tineretului pentru integrarea socio-profesională în condițiile epocii contemporane trebuie astfel concepută și realizată, încât acesta să fie capabil să se adapteze cu ușurință la realitatea extrem de complexă în care își va desfășura activitatea. Tineretul trebuie să dispună de o mare mobilitate intelectuală și profesională, de astfel de capacități cum sunt: flexibilitatea, fluiditatea, independența, spiritul de investigație și creativitatea gândirii.

„Progresul omenirii nu este posibil fără activitatea creatoare, teoretică și practică a oamenilor. Din acest motiv este firesc ca activitatea creatoare să fie considerată ca forma cea mai înaltă a activității omenești.”(Al. Roșca)

Prin urmare, în procesul de învățământ nu interesează atât produsul elevilor ca valoare socială, cât, în plan psihologic, suplețea, nota de originalitate în soluțiile folosite pentru rezolvarea problemelor. De asemenea ne interesează măsura în care soluțiile găsite în rezolvarea acestor probleme produc elevilor trăiri afective, o stare de surpriză plăcută, curiozitatea de a descoperii și alte modalități, soluții mai elegante, toate acestea fiind atribute ale spiritului creator.

Asemenea performanțe cer intervenții drastice în metodologia activității de învățare, crearea unei atmosfere propice pentru participarea elevilor la procesul învățării. Este, de asemenea, necesară o atmosferă care să favorizeze comunicarea, conlucrarea, consultarea, formularea de idei. Se știe faptul că o lecție este cu atât mai reușită, cu cât elevii răspund la întrebări pe care și le pun singuri.

Astfel, copii care au tendință spre pasivitate, neobișnuiți cu efortul intelectual, reușesc să prindă gustul rezolvării sarcinilor școlare, își eliberează energiile latente, prin dorința de autoafirmare.

Toate aceste lucruri duc spre crearea omului creator, prin acea atmosferă creatoare realizată în clasă. În orice domeniu creativitatea presupune anumite însușiri motivaționale și de caracter, care pot fi formate și cultivate încă din clasa întâi. Aceste însușiri pot fi: interese dezvoltate, curiozitatea vie pentru a ști, atitudine pozitivă față de un risc rezonabil.

Dezvoltarea și cultivarea creativității se poate face la toate disciplinele de învățământ.

Așa cum am precizat mai sus pentru a reuși să dezvolți potențialul creativ al copilului dispui de o multitudine de strategii și procedee, însă singura condiție este să te folosești de acestea într-un mod cât mai creativ cu putință, și nu în ultimul rând să vezi potențialul creativ al fiecăruia, ca să poți să jonglezi cu acestea într-un mod cât mai diferențiat pentru fiecare.

Bibliografie:

1. Albulescu, Ion(2008), Pragmatica predării: activitatea profesorului între rutină și creativitate, Editura Paralela 45, Pitești;
2. Bejat, Marian (1971), Talent, inteligență, creativitate..., Editura Științifică, București;
3. Căpâlneanu, Ioan (1978), Inteligență și creativitate, Editura Militară, București
4. Constantin – Matei, N., (1982), Educarea capacităților creatoare în procesul de învățământ Clasele I – IV, Editura Didactică și Pedagogică, București;

5. Șerdean, I., (2002), Didactica limbii și literaturii române în învățământul primar, Editura Corint, București.

Comunicarea nonviolentă

ȘTEFAN FLORICA

Comunicarea nonviolentă reprezintă un avantaj în dezvoltarea multor categorii de relații precum relațiile formale (angajat-angajator), cele de prietenie sau familiale. Comunicarea nonviolentă este compusă din patru elemente și anume observația, sentimentul, nevoia și cererea. Fiecare dintre aceste elemente are un rol foarte important în dezvoltarea unei comunicări unde toți cei care participă se simt liberi să-și exprime părerile și fac acest lucru fără a fi violenți.

Personal am observat comportamentul celuilalt și am conștientizat stările pe care le trăiesc în urma comportamentului său. Este necesar să identificăm nevoile noastre. Poate avem nevoie să schimbăm sau să schimbăm tonul vocii sau poate simțim nevoia să îi transmitem că ceea ce a făcut sau a spus ne-a bucurat.

Drept urmare, comunicarea nonviolentă ne ajută să dezvoltăm relații sănătoase cu cei din jurul nostru, să conștientizăm că suntem egali cu cei de lângă noi și că atunci când demonstrăm empatie de compasiune putem rezolva problemele mai ușor, fără a fi afectată relația cu cei din jur.

MODEL COMUNICARE NONVIOLENTA

1. OBSERVARE:

Când văd...Când aud.....Când îmi amintesc....Observ că....

Când văd cât de frumos este la munte, mi-aș dori să merg și eu!

2. SENTIMENT: Mă simt.....(exprimarea celui mai important sentiment pe care îl trăim)

Mă simt bucuroasă când văd că sunteți atenți și la nevoile mele!

3. NEVOIE: Căci am nevoie de....(numim nevoia care are legătură cu sentimentul)

Am nevoie să mergem la munte pentru a mă încarca de energii pozitive.

4. CERERE: Mi-aș dori să...Ai fi de acord să...? (exprimăm o rugămintă clară)

Vreți să mergem sâmbăta asta la munte, vă rog?

Influența laturii socio-emoționale asupra dezvoltării preșcolarilor

Barbu Ruxandra Georgiana

Preșcolarițate este perioada cea mai indicată pentru dezvoltarea și optimizarea competențelor emoționale și sociale, pe parcursul cărei copilul își dezvoltă competențe fundamentale în plan cognitiv, emoțional și social esențiale pentru adaptarea viața adultă.

Grădinița ocupă un loc important în transformările socio-economice implementate în structura societății și care în mod favorabil se restrâng în diversitatea și aprofundarea treptată a misiunii sociale a diferitelor instituții de învățământ.

Învățământul preșcolar s-a transformat într-o autentică verigă a sistemului educațional. Scopul fundamental al procesului instructiv-educativ din grădinița și, totodată, criteriul esențial al eficienței învățământului preșcolar în ansamblu îl constituie pregătirea copilului preșcolar pentru activității din școală.

În aceste condiții intervine necesitatea realizării unei înalte calități a procesului instructiv-educativ din prima zi de grădinița pentru realizarea unui echilibru în ceea ce privește șansele de reușită la intrarea în școală pentru toți copiii.

Vârsta preșcolară se caracterizează prin dezvoltare accelerată în toate planurile: fizic, cognitiv și socio-emoțional. Aceste planuri se află în strânsă interacțiune și pot fi separate doar artificial, pentru a fi investigate sau înțelese mai ușor. De exemplu, capacitatea de a inhiba un răspuns (funcție cognitivă) depinde în mare măsură de maturarea ariilor cerebrale frontale (aspect fizic) și are consecințe importante la nivelul interacțiunilor sociale, de exemplu așteptarea rândului (aspect socio-emoțional). Din această cauză, mulți cercetători care investighează diverse aspecte cognitive fac acest lucru în strânsă relație cu funcționarea socio-emoțională, vorbind despre cogniție socială, respectiv funcții cognitive puse în slujba adaptării sociale. Fiecare cadru didactic poate face din clasa sa de elevi un adevărat laborator de testare și descoperire a eficienței metodelor și procedeele de predare-învățare-evaluare.

Tratarea diferențiată a elevilor din învățământul primar

AVRAM TUDOR

Individualizarea actului instructiv-educativ, la ciclul primar, reprezintă o adaptare a acțiunii școlii la particularitățile psihofizice ale fiecărui elev, pentru a-i asigura o dezvoltare optimă și o orientare eficientă a propriilor aptitudini. Diferențierea instruirii înseamnă adaptarea activității de învățare, a formelor de organizare, a metodologiei didactice, la posibilitățile diverse ale elevilor, la capacitatea de înțelegere și ritmul propriu de lucru. Tratarea diferențiată, în procesul instructiv-educativ, nu este altceva decât acțiunea în funcție de profilul psihologic individual. Una dintre tendințele actuale care privește structura și conținutul învățământului, în condițiile reformei, se referă la adaptarea particularităților psihofizice de vârstă și individuale ale elevilor în vederea dezvoltării depline a personalității acestora. Învățământul modern caută să utilizeze structuri, conținuturi și forme de organizare care să faciliteze o dezvoltare intelectuală rapidă, să-l pună pe elev în situația de a se dezvolta și de a-și valorifica pe deplin posibilitățile și aptitudinile. O formă de adaptare a învățământului la particularitățile individuale ale elevilor este și activitatea diferențiată.

Pregătirea diferențiată contrazice ideea instruirii unitare a elevilor din învățământul primar, dar adaptarea procesului de instruire la particularitățile individuale nu înseamnă renunțarea la realizarea unui program de pregătire unitară a elevilor. Instruirea unitară nu semnifică un învățământ la fel pentru toți, ci un proces care creează situații favorabile ca fiecare elev să-și descopere aptitudinile și posibilitățile de formare. În tratarea diferențiată se va evita suprasolicitarea elevilor, față de potențialul psihic real. Conținutul învățământului este comun obligatoriu, diferențiate sunt doar modalitățile și formele de predare-învățare. Instruirea diferențiată este una din condițiile succesului școlar și reprezintă garanția obținerii unor rezultate deosebite. Tratarea diferențiată ridică multe probleme; din punct de vedere intelectual, este ușor de împărțit colectivul clasei în trei-patru grupe relativ omogene în urma unor teste de cunoștințe care să reflecte puterea de analiză și sinteză a elevilor. Cele mai multe probleme le întâmpinăm în îndrumarea elevilor în activitatea lor independentă, datorită ritmului de lucru diferit al acestora. Un elev cu un nivel intelectual ridicat și un ritm de lucru rapid este capabil să-și însușească un volum de cunoștințe mai mare, și invers, un copil cu intelect la limită și cu un ritm lent poate rămâne sub nivelul programei dacă nu primește o îndrumare permanentă. În tratarea diferențiată a elevilor am pus accent pe sporirea caracterului formativ al activităților, prin utilizarea unor metode și procedee activ-formative. Dezvoltarea aptitudinilor fiecărui elev depinde în mare măsură de interesul pe care profesorul îl acordă conținuturilor pe care acesta

urmează să și le însușească, strategiilor didactice pe care le utilizează, dar și modulului efectiv în care fiecare copil poate să învețe. Utilizarea fișelor, separate pe grupe de nivel, cu accent pe cele de sprijinire a elevilor rămași în urmă, reprezintă o mare valoare practică în școală, deoarece previne rămânerea în urmă a elevilor cu dificultăți la învățatură și poate contribui la eliminarea eșecului școlar. Lucrul cu fișele este o metodă eficientă în realizarea educației diferențiate. Diferențierea conținutului o putem realiza și printr-o individualizare a sarcinilor de învățare, adaptate fiecărui elev cu ajutorul diferitelor tipuri de fișe:

- a. de recuperare, adresate elevilor care au dificultăți de învățare sau a căror pregătire prezintă lacune;
- b. de dezvoltare, destinate elevilor care sunt puși în situația de a-și lărgi cunoștințele;
- c. de exersare, care constau în exerciții cu dificultate crescândă, pe care fiecare elev le lucrează în ritmul propriu pentru însușirea corespunzătoare a materiei;
- d. de autoevaluare, pentru constatarea nivelului de pregătire și asigurarea feedback-ului.

Clasa tradițională cu care lucrăm în mod frontal este un grup neomogen, care cuprinde elevi cu capacități de muncă diferite, cu aptitudini, ritm de muncă și interese diferite. Prin tratarea diferențiată a elevilor dascălul își poate atinge scopul principal al carierei: reușita la învățatură a tuturor elevilor săi.

MODALITĂȚI DE VALORIFICARE A POVESTIRII ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

LUȘCAN RALUCA VERONICA

În toată activitatea din grădiniță, copilul trebuie să-și exprime emoțiile, trăirile afective, sentimentele, atitudinile față de oameni, plante, animale, situații pozitive sau

negative, împrejurări concrete sau întâlnite în povești.

Complexitatea și varietatea activităților de cultivare a limbajului în grădiniță oferă

cadrul larg pentru aplicarea și respectarea principiilor didacticii. Metodele și formulele

specifice de organizare și desfășurare a activităților de dezvoltarea vorbirii sunt determinate de aplicabilitatea practică a principiului însușirii conștiente și active a

principiului învățământului sistematic, a principiului însușirii temeinice a cunoștințelor ,

deprinderilor, în strânsă corelare cu particularitățile psihologice ale copiilor.

Particularitățile de gândire și cele ale proceselor intelectuale la vârsta preșcolară dau

dimensiune specifică principiului intuiției, celui al accesibilizării și individualizării

învățământului, sistematic și continuu, al asigurării conexiunii inverse, în procesul formării

deprinderilor de exprimare corectă la vârsta preșcolară.

În grădiniță de copii, povestirea este folosită atât ca metodă de expunere și

comunicare de cunoștințe, cât și ca formă de activitate destinată cunoașterii mediului și

dezvoltării vorbirii preșcolarilor.

Cu ajutorul povestirii, ca metodă, educatoarea realizează apropierea copiilor de cele

mai variate aspecte de viață și domenii de activitate și-i informează asupra unor fapte și

evenimente ce nu pot fi cunoscute prin experiența lor proprie. În același timp, prin cuvântul

viu, li se trezesc copiilor emoții și li se orientează atenția spre cele comunicate.

Povestirea devine un instrument în mâna educatoarei, o sursă de imagini mentale

ale copiilor în proces de formare și este folosită frecvent în anumite momente ale altor

tipuri de activități:

Povestirile și basmele pe care le adresăm copiilor, prin conținutul lor sunt pline de

învățăminte. Ele scot în evidență calitățile eroilor pozitivi (fie ei animale personificate sau

oameni) și influențează pe această cale formarea personalității copiilor, purtarea și

atitudinea lor în diverse situații, precum și limbajul lor.

În concluzie, povestirilor expuse de către educatoare, copiii sunt familiarizați cu structura limbii române, cu bogăția formelor sale gramaticale, cu frumusețea și expresivitatea limbajului, ceea ce contribuie la dezvoltarea vorbirii și a gândirii lor.

Educăm cu bucurie

Biró Éva

Având 22 de ani de experiență în mediul educațional pot să spun că fiecare generație de copil are propria trăsătură specifică, care presupune inovarea procesului educațional, inovarea strategiilor, metodelor utilizate în timpul orelor.

Generația de azi trăiește într-o lume cu o mulțime de efecte, datorită cărora lucrurile din jurul ei îi plictisesc foarte repede. Din cauza acestor lucruri timpul orei, trebuie construit în așa fel încât elevii să experimenteze cât mai multe lucruri, să încerce cât mai multe jocuri, să dezvolte cât mai multe competențe.

Pentru realizarea unei perspective moderne, care este într-o strânsă concordanță cu nevoile actuale ale elevilor eu utilizez mai multe metode moderne, cooperative. În continuare vă prezint metodele care m-au ajutat să educ cu bucurie și să asigur copiilor numai succese la învățatură:

1. Prelegerea

Prelegerea, cea mai frecventă alegere într-o abordare didactică tradițională, poate fi introdusă într-un demers didactic modern, dacă profesorul va stimula interesul elevilor prin: intrarea în prelegere prin intermediul unei povești, a unei imagini captivante, lansarea unei întrebări incitante sau prezentarea unei probleme pe care se focalizează prezentarea, dacă va folosi exemple și analogii pe parcursul prezentării cu trimiteri la viața reală, dacă va oferi materiale ilustrative. Prelegerea trebuie întreruptă pentru a incita elevii la a oferi exemple, la a da răspunsuri la diferite întrebări. Încheierea prelegerii se poate face prin intermediul unor aplicații care urmează să fie rezolvate de elevi, prin solicitarea elevilor pentru a rezuma cele prezentate sau pentru a trage o concluzie.

2. Ciorchinele

Ciorchinele este o metodă de brainstorming neliniară care stimulează găsirea conexiunilor dintre idei și care presupune următoarele etape :

Se scrie un cuvânt/tema (care urmează a fi cercetat/cercetată) în mijlocul tablei.

Se notează toate ideile, sintagmele sau cunoștințele care vin în minte în legătură cu tema respectivă în jurul acestui cuvânt, tragându-se linii între acestea și cuvântul inițial.

Pe măsura ce se scriu cuvinte, idei noi, se trag linii între toate ideile care pot fi conectate.

Activitatea se oprește când se epuizează toate ideile sau când s-a atins limita de timp acordată.

Etapele pot fi precedate de brainstorming în grupuri mici sau perechi. Rezultatele grupurilor se comunică profesorului care le notează la tablă într-un ciorchine fără a le comenta sau judeca.

De pildă, elevii vor identifica, în cadrul unei ore de limba română, ce tipuri de publicații pot găsi într-o bibliotecă.

3. Turul galeriei

Turul galeriei presupune evaluarea interactivă și profund formativă a produselor realizate de grupuri de elevi.

ROLUL ȘI RESPONSABILITĂȚILE CADRULUI DIDACTIC ÎN ACTIVITATEA DE ÎNVĂȚARE

CRISTINA VIȘA

Motto: „Cu cât un copil a văzut și a înțeles mai mult, cu atât vrea el să vadă și să înțeleagă mai mult” - Jean Piaget

Învățarea, ca și activitate, este un proces complex, este omniprezent – învățăm toată viața, în diferite situații. Ea este definitorie pentru ființa umană; este un proces de acumulare de cunoștințe. Mediul școlar oferă o învățare dirijată, controlată, în cadrul căreia cadrul didactic are un rol deosebit. Educația actuală trebuie realizată din perspectiva diversității, iar cadrul didactic are un rol esențial.

Rolul cadrului didactic este acela de a gândi și de a proiecta activitățile de învățare: elevii sunt diferiți, ceea ce impune ritmuri diferite de învățate, metode diferite – active, de grup, cât și independente pentru a păstra un echilibru. Profesorul trebuie să folosească un material didactic variat care să stimuleze originalitatea, să valorifice experiența anterioară a elevului, să se adapteze la stilurile proprii de învățare, să respecte ritmul individual al elevului, să stimuleze spiritul de echipă, să țină cont și de interesele elevilor, să transmită încredere, să-l evalueze pe elev cu el însuși, să țină cont de feedback-ul pe care îl primește din partea elevilor. Pentru o predare diferențiată profesorul trebuie să testeze elevii pentru a ști care este nivelul de cunoștințe la care se află aceștia. În funcție de rezultatul testării, cadrul didactic poate să stabilească cantitatea de informație pe care trebuie să o primească fiecare elev în parte. Acesta poate organiza activitățile pe grupe, frontal sau individual. Profesorul stabilește și finalitățile procesului de învățare, până unde vrea să ajungă cu fiecare copil în parte. Rolul profesorului este acela de a descoperi și de a stimula aptitudinile și interesele elevilor, el este un organizator al experiențelor de învățare ale fiecărui elev în parte. Trebuie să știe să facă învățarea plăcută și nu obositoare, trebuie să-i ofere elevului alternative și să dezvolte relații pozitive.

Rolul de proiectant de curriculum al profesorului implică nu numai competența de a analiza curriculumul național, sau de a proiecta un curriculum la decizia școlii, ci și acela de a crea un curriculum gândit pe cicluri de școlaritate. Trecerea de la obiective la competențe reprezintă asumarea unei preocupări care să țină cont de faptul că răspunsul comportamental se structurează pe o perioadă de timp mai mare.

Profesorul are rolul de a facilita relațiile dintre elevi, el trebuie să cunoască stilurile de învățare ale acestora, structura internă a grupului, momentele din lecție sau teme la care abordarea activităților de grup este mai

relevantă decât portofoliul sau eseul structurat. În plus, presupune ca profesorul să fie conștient de faptul că elevii au propriile lor rețele și mecanisme de comunicare. Relația profesorului cu elevii săi este dependentă de calitatea relației acestora cu lumea adulților.

Poziția profesorului ca antrenor al elevilor în dezvoltarea competențelor de învățare autonomă este legată de competența de a învăța să înveți. În ceea ce privește rolul profesorului ca mediator între elevi și cunoaștere, elementul fundamental îl reprezintă acceptarea faptului că școala nu mai este principalul deținător de cunoaștere. Dimensiunea de mediator este fundamentală pentru a menține credibilitatea școlii ca instanță de formare.

Profesorul facilitează și modelează, consiliază și ghidează, îi ajută pe elevi să înțeleagă, să explice puncte de vedere proprii, să formuleze opinii. El își asumă rolul de partener în procesul de învățare. Un profesor eficient trebuie să fie prietenos, înțelegător, sociabil, stimulator, interactiv și entuziast față de materia pe care o predă.

Profesorul are un rol deosebit în: proiectare, managementul și organizarea activităților de învățare, consiliere psiho-educatională, managementul clasei de elevi, comunicare cu elevii, părinții și colegii, participare la perfecționarea procesului educațional și a inovațiilor din școală.

Profesorul are rolul de coordonator de bază al întregii activități de învățare.

Oricare ar fi latura din care privim clasa de elevi, rolul profesorului este proeminent, iar exercitarea concretă a acestui rol depinde de personalitatea lui și de situațiile educative cu care se confruntă și pe care le are de gestionat.

ACTIVITĂȚILE EXTRACURRICULARE LA NIVELUL ÎNVĂȚĂMÂNTULUI PRIMAR

Daniela Pantea

Învățământul preuniversitar are scopul de a oferi copiilor condițiile necesare pentru o dezvoltare normală și deplină și are în vedere asigurarea, (pe lângă aspectele informative inerente predării, dar și construirii unui viitor cetățean), acelor experiențe care să țină seama de ritmul propriu al copilului, de nevoile sale și de activitatea sa fundamentală – jocul.

Școala asigură cadrul necesar și adecvat în care se desfășoară formarea elevilor, atât sub aspect instructiv, cât și sub aspect educativ. Este un factor principal care contribuie la dezvoltarea personalității umane, dar oricât de bine ar fi organizate și oricât de bogate sunt conținuturile obiectelor de învățământ, de multe ori nu se poate acoperi nevoia de cunoaștere, de exploatare și de investigare a copiilor. Ei sunt dornici să se implice în activități unde pot să se manifeste liber, să își arate talentele sau să-și satisfacă dorințele și curiozitățile.

Prin activitățile extracurriculare se urmărește identificarea și cultivarea legăturii dintre aptitudini, talente, cultivarea unui stil de viață civilizat, precum și stimularea creativității în diferite domenii. Acestea sunt definite ca totalitatea activităților educative organizate și planificate în instituțiile de învățământ sau în alte organizații cu scop educațional, dar mai puțin riguroase decât cele formale și desfășurate în afara incidenței programelor școlare, conduse de persoane calificate, cu scopul completării altor aspecte particulare ale personalității acestuia.

Prin aceste activități, elevul explorează, reconstruiește, redescoperă, ajunge la generalizarea și asimilarea adevărurilor prin eforturi proprii iar implicarea lui presupune și asumarea responsabilităților. Educația extracurriculară este proces integrat ce are în vedere achiziția de cunoștințe, capacități, valori și atitudini care îi transformă pe elevi în populație activă în comunitatea din care fac parte și crește gradul de participare la sistemul formal de educație.

În cadrul activităților extracurriculare sunt definite concepte și intervenții în comunități care promovează învățarea pe tot parcursul vieții, menită să asigure o mai bună adaptare și integrare a tinerilor și adulților atât pe piața muncii cât și în contextul socio-economic în general.

Mijloacele extracurriculare îndeplinesc o funcție complementară în raport cu instruirea școlară lărgind orizontul elevilor și constituind o bază solidă pentru însușirea conținutului instruirii școlare. Este important ca acest tip de activități eliberate de constrângerile programei școlare să se ghideze după principiile

interdisciplinarității pentru a contribui în mod real la formarea deplină a personalității elevilor și la pregătirea lor pentru viață.

Ca activități complementare, cele extracurriculare prezintă unele particularități ce se referă la participarea elevilor, la conținutul și durata lor, la formele de organizare și metodele folosite. De asemenea, mai mult decât în activitatea școlară, poate fi implicată comunitatea locală prin parteneriatele încheiate cu diversele instituții locale iar părinții au și ei un rol bine definit.

Prin faptul că asemenea activități se supun de bună voie regulilor, asumându-și responsabilități, copiii se autodisciplinează. Cadrul didactic are prin acest tip de activitate, posibilități deosebite să-și cunoască elevii, să-i dirijeze, să le influențeze dezvoltarea, să realizeze mai ușor și mai frumos obiectivul principal al școlii și al învățământului primar – pregătirea copilului pentru viață.

Noi, cadrele didactice, avem nobila misiune de a-i forma pe copii în spiritul acestor valori umane care să le permită o bună integrare în societate. Organizarea unor activități extrașcolare prin care elevii noștri să contribuie, după puterile lor, la creșterea calității vieții în comunitatea în care trăiesc, are nenumărate avantaje din punctul de vedere al educației pe care o face școala. Acestea sunt: împletirea teoriei cu practica, școlarii constatând că ceea ce învață la școală poate fi aplicat în cadrul unei acțiuni concrete, acțiunile dezvoltă la copii responsabilitatea și sensibilitatea față de semenii lor, se creează legături la nivelul comunității, se stimulează gândirea critică, se educă percepția multiculturalității, se dezvoltă stima de sine și devotamentul pentru ideile civice.

Bibliografie

Jigău, M.- Consilierea carierei, Editura Sigma, București, 2001;

Cojocaru V. (2002). Management educațional. Ghid pentru directorii unităților de învățământ. Consiliul Național pentru Curriculum și Evaluare. Chișinău: Știința, p.132.

Costea, O. (2009). Educația formală și nonformală. București: Editura Didactică și Pedagogică.

ACTIVITĂȚILE EXTRACURRICULARE LA NIVELUL ÎNVĂȚĂMÂNTULUI PRIMAR

Daniela Pantea

Învățământul preuniversitar are scopul de a oferi copiilor condițiile necesare pentru o dezvoltare normală și deplină și are în vedere asigurarea, (pe lângă aspectele informative inerente predării, dar și construirii unui viitor cetățean), acelor experiențe care să țină seama de ritmul propriu al copilului, de nevoile sale și de activitatea sa fundamentală – jocul.

Școala asigură cadrul necesar și adecvat în care se desfășoară formarea elevilor, atât sub aspect instructiv, cât și sub aspect educativ. Este un factor principal care contribuie la dezvoltarea personalității umane, dar oricât de bine ar fi organizate și oricât de bogate sunt conținuturile obiectelor de învățământ, de multe ori nu se poate acoperi nevoia de cunoaștere, de exploatare și de investigare a copiilor. Ei sunt dornici să se implice în activități unde pot să se manifeste liber, să își arate talentele sau să-și satisfacă dorințele și curiozitățile.

Prin activitățile extracurriculare se urmărește identificarea și cultivarea legăturii dintre aptitudini, talente, cultivarea unui stil de viață civilizat, precum și stimularea creativității în diferite domenii. Acestea sunt definite ca totalitatea activităților educative organizate și planificate în instituțiile de învățământ sau în alte organizații cu scop educațional, dar mai puțin riguroase decât cele formale și desfășurate în afara incidenței programelor școlare, conduse de persoane calificate, cu scopul completării altor aspecte particulare ale personalității acestuia.

Prin aceste activități, elevul explorează, reconstruiește, redescoperă, ajunge la generalizarea și asimilarea adevărurilor prin eforturi proprii iar implicarea lui presupune și asumarea responsabilităților. Educația extracurriculară este proces integrat ce are în vedere achiziția de cunoștințe, capacități, valori și atitudini care îi transformă pe elevi în populație activă în comunitatea din care fac parte și crește gradul de participare la sistemul formal de educație.

În cadrul activităților extracurriculare sunt definite concepte și intervenții în comunități care promovează învățarea pe tot parcursul vieții, menită să asigure o mai bună adaptare și integrare a tinerilor și adulților atât pe piața muncii cât și în contextul socio-economic în general.

Mijloacele extracurriculare îndeplinesc o funcție complementară în raport cu instruirea școlară lărgind orizontul elevilor și constituind o bază solidă pentru însușirea conținutului instruirii școlare. Este important ca acest tip de activități eliberate de constrângerile programei școlare să se ghideze după principiile

interdisciplinarității pentru a contribui în mod real la formarea deplină a personalității elevilor și la pregătirea lor pentru viață.

Ca activități complementare, cele extracurriculare prezintă unele particularități ce se referă la participarea elevilor, la conținutul și durata lor, la formele de organizare și metodele folosite. De asemenea, mai mult decât în activitatea școlară, poate fi implicată comunitatea locală prin parteneriatele încheiate cu diversele instituții locale iar părinții au și ei un rol bine definit.

Prin faptul că asemenea activități se supun de bună voie regulilor, asumându-și responsabilități, copiii se autodisciplinează. Cadrul didactic are prin acest tip de activitate, posibilități deosebite să-și cunoască elevii, să-i dirijeze, să le influențeze dezvoltarea, să realizeze mai ușor și mai frumos obiectivul principal al școlii și al învățământului primar – pregătirea copilului pentru viață.

Noi, cadrele didactice, avem nobila misiune de a-i forma pe copii în spiritul acestor valori umane care să le permită o bună integrare în societate. Organizarea unor activități extrașcolare prin care elevii noștri să contribuie, după puterile lor, la creșterea calității vieții în comunitatea în care trăiesc, are nenumărate avantaje din punctul de vedere al educației pe care o face școala. Acestea sunt: împletirea teoriei cu practica, școlarii constatând că ceea ce învață la școală poate fi aplicat în cadrul unei acțiuni concrete, acțiunile dezvoltă la copii responsabilitatea și sensibilitatea față de semenii lor, se creează legături la nivelul comunității, se stimulează gândirea critică, se educă percepția multiculturalității, se dezvoltă stima de sine și devotamentul pentru ideile civice.

Bibliografie

Jigău, M.- Consilierea carierei, Editura Sigma, București, 2001;

Cojocaru V. (2002). Management educațional. Ghid pentru directorii unităților de învățământ. Consiliul Național pentru Curriculum și Evaluare. Chișinău: Știința, p.132.

Costea, O. (2009). Educația formală și nonformală. București: Editura Didactică și Pedagogică.

Educația outdoor vs educația formală

Ionela Stroia

Educația outdoor este o formă de educație care se bazează pe învățarea în aer liber. Acest tip

de educație pune accentul pe experiență și acțiune. Elevii explorează mediul înconjurător

și învață prin intermediul jocului. Locurile în aer liber devin adevărate laboratoare de învățare.

Educația formală este educația intenționată, sistematică și evaluată de profesori/ învățători,

educatori. Are ca scop principal transmiterea cunoștințelor și pregătirea elevilor pentru

viitoare etape de învățare. Se desfășoară într-un mediu școlar, în sălile de clasă.

Educația outdoor are următoarele caracteristici:

oferă posibilitatea contactului direct cu natura în același timp fiind și o modalitate extrem

de benefică pentru schimbarea atitudinilor și comportamentelor față de mediu;

reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare – în cadrul unui mediu relaxant,

liber, procesul de educare devine puternic și de natură să schimbe comportamente

sociale;

facilitează procesul de învățare al elevilor care întâmpină dificultăți în acest sens – unii

elevi care au un nivel scăzut de performanță școlară pot deveni mai motivați;

dezvoltă spiritul de echipă;

oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale, mentale ce asigură bunăstarea elevului.

Atât educația outdoor , cât și educația formală vizează învățarea. Diferența dintre ele constă în

locul de desfășurare, metodele de predare, mediul de învățare, abordare, obiective, abilități

dezvoltate. De exemplu, educația outdoor se bazează pe experiențe practice și explorare în

natură, în timp ce educația formală se bazează pe manuale, lectură, exersare în sala de clasă.

Educația outdoor este centrată pe experiență și acțiune, dezvoltând abilități sociale, rezolvarea

de probleme. Acest tip de educație oferă copiilor o alternativă de învățare interesantă și

atractivă. Cadrul natural este plăcut și relaxant, oferind posibilitatea copiilor de a se manifesta

liber, de a manifesta un comportament firesc, neîngrădit de rigiditatea școlii. Mediul natural

stimulează curiozitatea naturală a copiilor, incitând la cercetare, investigare și determinând

astfel, învățarea reală, practică.

În concluzie, activitățile de tip outdoor ar trebui introduse și aplicate în sistemul nostru de

învățământ, deoarece produc situații de învățare reală, practică, stimulează curiozitatea copiilor

de a descoperi lucruri noi, dezvoltă interesul pentru studiul elementelor naturii, trezesc

sentimente de atașament și prețuire față de natură, dezvoltă și fortifică, la copii, voința, disciplina

și relațiile de prietenie .

Bibliografie:

<https://eduform.snsr.ro/baza-de-date-online-cu-bune-practici-pentru-dezvoltarea-capacitatii-institutionale-a-scolilor-defavorizate/educatia-nonformala-si-educatia-outdoor>

<https://www.scribd.com/document/374291911>

IMPORTANȚA ACTIVITĂȚILOR EXTRACURRICULARE

Alina Luiza Deliman

Fără a nega importanța educației de tip curricular, devine tot mai evident faptul că educația extracurriculară, adică cea realizată dincolo de procesul de învățământ, își are rolul și locul bine stabilit în formarea personalității copiilor.

Complexitatea finalităților educaționale impune îmbinarea activităților curriculare cu cele extracurriculare. Diversitatea activităților extrașcolare oferite crește interesul copiilor pentru școală și pentru oferta educațională.

Modelarea, formarea și educația omului cere timp și dăruire. În școala contemporană eficiența educației depinde de gradul în care se pregătește copilul pentru participarea la dezvoltarea de sine și de măsura în care reușește să pună bazele formării personalității copiilor.

Activitățile extracurriculare oferă oportunități pentru dezvoltarea unor competențe, în raport cu anumite obiective ce inspiră și provoacă educabilul, atât pentru succesul lui educațional, cât și pentru cel din viața de zi cu zi. Acestea au o valoare importantă atât pentru dezvoltarea socială a educabilului, cât și pentru cea personală, prin demersuri specifice și particulare. Deși activitățile specifice educației formale urmăresc anumite finalități menționate anterior, totuși ele nu uzitează la maxim de valorizarea unor competențe precum: dezvoltarea unor abilități interpersonale, muncă în echipă, inițierea și implemetarea unor proiecte personale sau în echipă, deprinderi de învățare a modului cum să înveți etc. Din aceste considerente, rolul școlii și al cadrului didactic (în colaborare cu alți factori educaționali, precum familia, anumite grupuri la care aderă elevii) este acela de a furniza cele mai valoroase activități extracurriculare pentru dezvoltarea elevului și a-l îndruma spre acestea.

Educația, ca acțiune socială, trebuie să răspundă prin tot ceea ce întreprinde unor exigențe ale evoluției realității naționale și internaționale, exigențe ce transpar în ceea ce numim abordarea problematicii lumii contemporane. Nevoia de abordare sistematică și holistă a problemelor specifice societății actuale impune așadar o nouă viziune asupra educației promovând curentul noilor educații, ca și continuator al curentului „educația nouă” (o viziune asupra educației, centrată pe reconsiderarea relației profesor-elev). Educația prospectivă este cea care impune direcția de acțiune în acest sens. Studiile realizate privind perspectiva educațională a instituțiilor de învățământ au relevat plasarea școlii viitorului în jurul unor coordonate clar prestabilite. Vorbim de un viitor al școlii care este deja în construcție.

Activitățile extrașcolare, bine pregătite, sunt atractive la orice vârstă. Ele stârnesc interes, produc bucurie, facilitează acumularea de cunoștințe, chiar

dacă necesită un efort suplimentar. Copiilor li se dezvoltă spiritul practic, operațional, manualitatea, dând posibilitatea fiecăruia să se afirme conform naturii sale. Copiii se autodisciplinează, prin faptul că în asemenea activități se supun de bună voie regulilor, asumându-și responsabilități. Dascălul are prin acest tip de activitate posibilități deosebite să-și cunoască elevii, să-i dirijeze, să le influențeze dezvoltarea, să realizeze mai ușor și mai frumos obiectivul principal - pregătirea copilului pentru viață. Realizarea acestor obiective depinde în primul rând de educator, de talentul său, de dragostea sa pentru copii, de modul creator de abordare a temelor, prin punerea în valoare a posibilităților și resurselor de care dispune clasa de elevi .

Activitățile extracurriculare pot fi astfel centrate pe acțiuni și manifestări concrete ce valorizează unele dintre noile educații: educația pentru pace și cooperare, educația pentru nutriție, educația pentru protecția mediului, educația pentru comunicare și mass media, educația interculturală, educația pentru timpul liber etc. Noile educații impun participarea maselor de elevi, aflate pe diferite trepte de educație și dezvoltare socială, operând cu anumite simboluri și semnificații culturale, specifice societății în care aceștia se manifestă. Activitățile extracurriculare, propuse în acest sens, vizează racordarea acțiunilor întreprinse la nevoile și schimbările ce se petrec în societatea actuală și, în mod obligatoriu, la nevoile educabililor vizați. Acest demers determină o updatare a scopurilor, dimensiunilor, chiar și a modalităților de realizare a activităților extracurriculare de acest gen, asigurând astfel atât dinamica funcțională a acestora, dar și implicarea activă a elevilor.

Întrucât rolul familiei în educarea propriilor odrasle a scăzut vertiginos, aceasta trebuie stimulată să o facă, chiar să se implice mai mult în activitățile școlare. Unității de învățământ îi revine rolul de a crea acel sentiment al apartenenței la grup prin crearea unor activități specifice, care să evidențieze atât rolul elevului, cât și pe cel al clasei ca sintalitate. Putem în acest fel marșa pe ideea că fiecărui membru al unui grup de elevi îi revine sarcina de a fi responsabil pentru ceilalți.

BIBLIOGRAFIE

- Gherguț, Alois (2007), Managementul general și strategic în educație, Editura Polirom

- Cebanu, Lilia (2015), Managementul activităților extrașcolare, Editura Institutul de Științe ale Educației

METODE ȘI TEHNICI DE EVALUARE ÎN ÎNVAȚĂMANTUL PREȘCOLAR

Chiriac Florica

Evaluarea reprezintă actul didactic complex, integrat procesului de învățământ ce urmărește măsurarea cantității cunoștințelor dobândite, valoarea, performanțele și eficiența acestora la un moment dat, oferind soluții de perfecționare a cadrului didactic.

Metoda didactică este o cale, o modalitate concretă de realizare a procesului instructiv-educativ. Metodele și tehnicile de evaluare pot fi: -traditionale: probe scrise (fise cu sarcini); probe orale și probe practice; -alternative: lucrări practice, portofoliile cu lucrările copiilor, turul galeriei, piramida, ciorchinele, Digrama Venn, metoda colțurilor și altele.

Deoarece activitatea din grădiniță are preponderent un caracter formativ-educativ cu finalități de perspectivă, evaluarea este fragmentară, incompletă. Evaluarea însușirii cunoștințelor se realizează mai ușor decât a atitudinilor. Metodele interactive de grup acționează asupra modului de gândire și manifestare a copilului. Aplicarea lor trebuie făcută sub forma de joc cu reguli. Prezentate astfel, ele atrag copii în activitate spre învățare, cooperare, îi determină să se consulte în grup. În cadrul evaluării sumative la Domeniul Știința-Cunoașterea mediului, am desfășurat jocul didactic „Când se întâmplă”-folosind metoda Piramida, pentru a vedea cine recunoaște anotimpul iarnă și care sunt elementele caracteristice anotimpului iarnă. Fiecare copil va primi un ecuson: fulgi de zăpadă și steluțe și în funcție de ecuson vor forma două echipe: echipa fulgilor de zăpadă și echipa steluțelor.

Am explicat regulile jocului. Cu ajutorul baghetei fermecate (Bagheta fermecată/Te va atinge îndată), un copil de la o echipă va fi atins de bagheta și va trebui să răspundă la ghicitoare prin alegerea jetonului corespunzător, apoi să-l așeze pe piramida. Pentru fiecare răspuns corect copiii primesc o față veselă și aplauze, câștigă echipa care acumulează cele mai multe fețe vesele. Am prezentat pe flipchart, „Piramida anotimpului Iarnă”. Metoda Piramida este potrivită pentru verificarea cunoștințelor copiilor, pentru reactualizarea și sintetizarea cunoștințelor. În cadrul evaluării sumative am folosit și alte metode și tehnici de evaluare: turul galeriei, ciorchinele, metoda colțurilor, cubul. Toate aceste metode de evaluare dezvoltă imaginația și gândirea copiilor, îi ajută să se descopere și să capete încredere în ei.

Bibliografie: Cucos, Constantin – Pedagogie ediția II revizuită și adăugită, Iași. Polorom, 2006

Revista Învățământului preșcolar nr 3-4, 2008.

Managementul activităților la grupa mică

Bondari Irina-Mihaela

Grupa mică este asemeni unui tărâm de poveste în care copiii sunt formați, pregătiți pentru a păși siguri prin necunoscut, este un loc plin de voie bună, în care se experimentează lucruri noi. Aici, micuții vor descoperi că învățarea este amuzantă, construind în același timp relații solide cu ceilalți copii și cu educatorii.

Fiind prima treaptă în cunoaștere, la grupa mică pornim de la convingerea că investiția în copiii noștri înseamnă investiția în viitorul nostru. De aceea, activitatea desfășurată, va urmări formarea personalității copiilor, atât sub aspectul dezvoltării fizice armonioase, cât și al stimulării inteligenței și creativității acestora, al educației estetice și moral-civice, al socializării, potrivit particularităților vârstei, precum și pregătirea adecvată pentru o mai bună integrare în etapele următoare ale preșcolarității.

Activitățile propuse vin în întâmpinarea satisfacerii nevoilor specifice vârstei. La nivel individual, prin intermediul sarcinilor didactice propuse, se încearcă dezvoltarea imaginației care să-i permită preșcolarului, care face parte din acest colectiv, să exploreze lumea ludică și să integreze în ea cunoștințe din povești.

De asemenea, o preocupare constantă a cadrelor didactice este dezvoltarea abilităților de cooperare în grup, îmbunătățirea comportamentului prosocial și exprimarea adecvată a emoțiilor.

La acest nivel, activitățile propuse sunt adecvate nivelului de dezvoltare a copilului, în ceea ce el este capabil să înțeleagă și să facă, satisfăcându-i curiozitatea și dându-i bucuria propriilor reușite, ceea ce contribuie esențial la structurarea încrederii copilului în propriile capacități și a stimei de sine.

Activitățile desfășurate le dezvoltă abilități creative, abilități de grup, motorice și senzitive, descoperă lumea înconjurătoare. Alături de cadre didactice competente, copiii se simt valorizați și își descoperă talentele. Prin intermediul materialelor artistice, experimentarea muzicii și a dansului, orizontul copilului se îmbogățește spectaculos.

Copiii își dezvoltă de mici încrederea în sine, voința, gândirea creativă și câpătă o dezvoltare cognitivă armonioasă.

Activitățile de grup au menirea de a spori socializarea și relația cu mediul înconjurător. La această vârstă micuții sunt entuziasmați de sunetele animalelor, de flori și tot ce oferă mai spectaculos natura. Programele zilnice în grup cuprind o serie de activități cum ar fi: cântece, jocuri, povești, exerciții fizice și distractive, activități practice (pictat, desenat, lipit etc).

Nota: Autorii lucrărilor au confirmat că lucrările trimise sunt originale, aceștia port întreaga răspundere pentru conținutul lucrării, cu excepția materialelor de domeniu public și a extraselor din alte lucrări care au fost incluse cu permisiunea scrisă a proprietarilor de drept de autor și cu menționarea surselor. De asemenea, aceștia au garantat că lucrările trimise nu lezează drepturile de autor ale altor persoane și nici eventuale înțelegeri preexistente publicării în acest document. Prin publicarea lucrărilor, autorii garantează că nimic din conținutul lucrărilor nu poate da naștere unor urmăriri penale sau acțiuni civile pentru daune sau alte prejudicii, în cazul provocării unor asemenea daune sau prejudicii, autorul lucrării are obligația de a plăti despăgubiri. Autorii lucrărilor publicate se obligă să informeze Editura asupra citărilor sau includerilor în lucrare a materialelor scrise sau ilustrate din orice sursă.

